Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

VEAC NOU

★ Organ al Consiliului General A.R.L.U.S. ★

ANUL X Nr. 39 | VINERI 13 AUGUST 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

Un nou sistem de cultivare a pămîntului

In două din cele mai mari pavilioane ale Expoziţiei agricole unionale, în pavilioanele „Grîul" şi „Ural" se pot vedea nişte standuri speciale care înfăţişează cercetările şi succesele vestitului specialist în agricultură Terenti Malţev, membru al colhozului „Zaveti Lenina" şi director al primei staţiuni agricole experimentale colhoznice, înfiinţate chiar pe ogoarele acestui colhoz.

Numeroşi vizitatori studiază cu deosebit interes metodele agrotehnice revoluţionare ale lui Malţev. Agronomii, mecanizatorii şi tractoriştii cercetează plugul lui Malţev, cu care se pot face arături la adîncimi de 50—60 cm. fără a se răsturna brazdele şi fără a se scoate stratul de pămînt sărac la suprafaţă. Acest plug are în total patru brăzdare, nu are anteplug şi nici cormană. Se vede aici şi o grapă cu colţi pe ramă în „zig-zag", care execută în acelaşi timp şi cultivarea, şi boronirea pămîntului.

In pavilionul „Ural", un agronom dă lămuriri asupra noului sistem înaintat de prelucrare a solului. T. Malţev, de cîţiva ani încoace, nu mai ară pămîntul după regulile obişnuite, ci, folosind noile utilaje create de el, face odată la 4—6 ani cîte o arătură adîncă de 50—60 cm., iar în ceilalţi ani, afînează doar pămîntul cu discuitoarele. Astfel se reuşeşte ca solul să-şi refacă structura şi să fie fertilizat de rădăcinile oricărei culturi, se îmbunătăţeşte sistemul de asolamente şi se obţin recolte bogate şi stabile.

In anul trecut, colhozul „Zaveti Lenina" din satul Malţevo a recoltat în medie cîte 20,2 chintale de grîu de primăvară la hectar de pe o suprafaţă de 2350 hectare. Metoda lui Malţev de prelucrare a solului se practică în colhoz de cinci ani şi, în acest timp, recolta medie de grîu de primăvară a fost întotdeauna de peste 18 chintale la hectar, deşi colhozul e aşezat într-o zonă secetoasă.

Sistemul agrotehnic al lui Malţev nu este studiat numai la Expoziţie. Pentru studierea şi popularizarea lui, în satul Malţevo, a fost convocată zilele trecute o conferinţă ştiinţifică, în urma hotărîrii C.C. al P.C.U.S. Printre cei o mie de participanţi la conferinţă, se aflau tov. Ponomarenko, prim secretar al C.C. al P.C. din Kazahstan, tov. Bubnovski, secretar al C.C. al P.C. din Ucraina, tov. Kozlov, ministrul sovhozurilor al U.R.S.S., acad. T. Lîsenko, preşedintele Academiei de ştiinţe agricole „Lenin" ş. a.

Participanţii au ascultat şi discutat cîteva expuneri asupra noului sistem agrotehnic făcute de T. Malţev şi de alţi savanţi şi lucrători din agricultură. Ei au vizitat apoi bogatele lanuri de grîu ale colhozului „Zaveti Lenina", cultivate după recomandările lui T. Malţev.

Vizitatorii Expoziţiei

Din zi în zi, creşte valul de oaspeţi ai Moscovei care vin să viziteze Expoziţia agricolă unională. Pînă de curînd, au sosit la Expoziţie delegaţi din 24 de ţări din toată lumea. De asemenea, în fiecare zi, pe baza foilor de drum eliberate de biroul Expoziţiei, sosesc la Moscova cîte şapte mii de oameni din toate colţurile Uniunii Sovietice. Ei vizitează în decurs de cinci zile acest oraş-grădină, răsfoind astfel minunata carte a experienţei înaintate şi a realizărilor ştiinţei. Ei văd aici, cu ochii lor, cum munca stăruitoare deschide drum larg spre recolte bogate.

Valul nesfîrşit de vizitatori trece de la un pavilion la altul, de la un exponat la altul, de la ferma de vite cornute mari la manej, la staţiunea electrică sătească, la fabrica de produse lactate. Este demn de notat că în fiecare minut trec pragul oricărui pavilion cîte 500—600 de oameni. Prin pavilioanele Federaţiei Ruse, R.S.S. Ucrainene, R.S.S. Kazahe, Siberiei, Orientului îndepărtat ş.a., trec într-o oră pînă la 6000 de oameni. Iar pavilionul principal a fost vizitat într-o singură zi de peste 100 de delegaţii!

Deosebit de aglomerat a fost pavilionul regiunii Moscova şi al regiunilor centrale din zona fără cernoziom. In acest pavilion adevărat palat de cristal cu o stea rubinie pe turnul său alb ca zăpada, vizitatorii sînt impresionaţi îndeosebi de abundenţa de legume, de porumbul verde închis ce pare un desiş de pădure.

In regiunea Moscova, gospodăriile fruntaşe strîng de ani de zile la rînd, recolte de cîte 600-800 chintale de porumb pentru siloz. Multă vreme rămîn vizitatorii la standurile unor colhozuri din regiunea Moscovei; la standul colhozului „Boreţ" din raionul Bronniţi care obţine anual cîte 20 de chintale de grîne la hectar şi are un venit anual de 3.000.000 ruble, la al colhozului „Pamiat Ilicia" care numai din grădinărit realizează peste 1.000.000 ruble anual, la al colhozului „Voroşilov" din raionul Uhtomsk, ogoarele căruia dau cîte 360 chintale de legume şi peste 200 chintale de cartofi la ha. In 1953, acest colhoz a realizat un venit de aproape 5.500.000 de ruble. In întreaga ţară este cunoscut colhozul „Stalin" din raionul Luhoviţk, unde e de mulţi ani preşedinte F. S. Gheneralov, Erou al Muncii Socialiste. Acest artel a dezvoltat mult creşterea vitelor. De fiecare sută de hectare de arătură, colhozul are 53 capete de vite cornute mari, printre care 28 vaci. Anul trecut, fiecare din cele 350 de vaci ale colhozului au dat în medie aproape 4.400 kilograme de lapte.

Ai ce să înveţi de la cei din regiunea Moscova! In această regiune, muncesc 120 de Eroi ai Muncii Socialiste şi peste 1400 de fruntaşi ai agriculturii, decoraţi cu ordine şi medalii ale U.R.S.S.

Primele grupe de vizitatori au terminat vizitarea Expoziţiei. Mii de oameni au plecat de aici în toate colţurile Uniunii Sovietice îmbogăţiţi cu experienţa fruntaşilor, pătrunşi de impresii de neuitat despre minunatul oraş al realizărilor lucrătorilor din agricultură. Mulţi dintre ei vor veni în vara viitoare nu în calitate de excursionişti, ci ca participanţi la Expoziţia agricolă unională, nu ca elevi, ci ca învăţători, creatori de recolte bogate.

Intîiul prieten

— povestire —

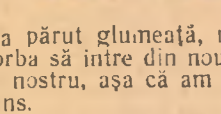

Viaţa m-a purtat, ca pe mulţi alţii, pe felurite meleaguri ale ţării. Dintre acestea, multe mi s-au zugrăvit în amintire cu toată puterea lor, fie prin mijlocirea oamenilor care le populau, fie prin a peisajului. Dar satul acela de la poalele munţilor Făgăraşului, sat pe care puteai lesne să-l uiţi cum ai uita o anecdotă, într-atîta era lipsit de trup şi de culoare, nu l-am uitat şi el şade rînduit alături de marile impresii ale vieţii, în memoria mea.

Satul acesta, al cărui nume nu are însemnătate, aş putea spune că supăra privirea. Parcă era o potcoavă ce îmbucase, de o parte şi de alta, şoseaua naţională. Regimentul cu care războiul mă aducea în acele locuri, împresurase tot centrul satului. Casele erau bălţate, greoaie şi nu aveau putere de a îmbia călătorul, cum n-o aveau nici gazdele, oameni închişi, cu bucurii consumate numai pe dinăuntru.

Casele din centrul satului fuseseră clădite cu bani mulţi zmulşi din sărăcia cocioabelor mărginaşe. Erau mari şi rînduite ca soldaţii în front. N-aveau grădini în faţă, ci numai curţi dosnice, adînci şi împovărate ca nişte hrube. Intr-astfel de curţi se păstrau căruţe, sănii, fîn, pătule, cazane de ţuică, unelte. Intr-astfel de curţi muncea sărăcimea din marginile satului, cînd în viile şi pe ogoarele puţine îndeletnicirile agricole se sfîrşeau.

Intr-o zi, în casa cîrciumarului Şandru, unde se afla popota ofiţerilor, asistasem nemîncat la răsfăţul ofiţeresc. Colonelul, pe care nu mai ţin minte cum îl chema, îşi sărbătorea un an de avansare şi, cu sprijinul Sandrului, îşi ospăta ofiţerimea. Mă chemase pentru un ordin. In vreme ce-i ascultam cuvintele, întrerupte de dumicaţi ori de sorbituri, priveam pe furiş spre căpitanul Brînduşă Lisimah (numele acesta e greu de uitat, ca şi persoana purtătorului) care, înghiţind cîte trei, patru sardele odată, găsea în cavitatea enormă a gurii sale loc şi pentru răsuflarea cîte unei vorbe. O domnişoară localnică, sătulă de sardele dar dornică de a face poezie, spuse despre ele cu încîntare:

— Ce micuţe sînt şi frumoase, ca aurul vechi!

Cu cîteva sardele în gură, căpitanul Brînduşă Lisimah rîse, măcăind ca un răţoi aţîţat:

— Dac-ar fi de aur, nu s-ar putea mînca! — şi rîse mai departe, mîncînd.

După ce am repetat ordinul colonelului, am pocnit din călcîiele potcovite şi am plecat.

N-apucai însă a mă depărta de casa Şandrului şi de-odată cîţiva ofiţeri, cu feţele speriate, năvăliră afară. M-am întors şi, spre mirarea mea, nu colonelul ieşise întîi. Invălmăşeala m-a speriat: ştiam că protocolul militar e neglijat numai în cazuri foarte rare, mai cu seamă la întorsăturile neaşteptate ale unui atac.

— Fruntaş Lumînare, mă strigă cu voce tremurătoare căpitanul Brînduşă Lisimah care acum vorbea fără mijlocirea dumicaţilor de sardele.

Am venit în faţa lui, luînd poziţia pe care o impunea gradul lui mare şi gradul meu mic.

— Pe loc repaus, îmi ordonă superiorul; şi am băgat de seamă că glasul lui, care ştia ca nici un altul să se muleze după relieful înjurăturilor rostite, acum, ca prin minune, suna îmblînzit.

Mi-am destins trupul, aruncînd un picior înainte. Căpitanul urmă:

— Tu mi se pare că ştii ruseşte, fruntaş Lumînare? Ai să ai o misiune foarte importantă... Şi întinse mîna spre umărul meu. Din obişnuinţă, m-am ferit de mîna cu inele încrustate, care-şi lăsase de atîtea ori urmele purpurii pe obrajii mei de recrut.

— Nu te feri, fruntaş! zise căpitanul şi mă bătu pe umăr.

Viaţa nu mă alintase niciodată pînă atunci şi o mînă întinsă ştiam că ori mă va lovi, ori îmi va cere biruri. Bătaia prietenească pe umăr, pe care mi-o hărăzise numai în copilărie tata, mă nedumerea. Cu atît mai mult preţuirea ştiinţei mele de limbă rusească. Eram încredinţat că Brînduşă Lisimah nu-mi va cere să-i tălmăcesc stihuri de ale lui Puşkin, poetul care-mi alinase, alături de Eminescu, atîtea zile de front sau de turbure pace, şi de care căpitanul nu auzise. Dar atunci care să fi fost trebuinţa?

Mă lămuri tot căpitanul, de astă dată la ureche, poruncindu-mi să fiu discret: „S-a întors frontul... Armistiţiu... Vin ruşii". Şi plecă, dîndu-mi în grijă să mă aflu mereu în preajma comandamentului.

Intre timp, ofiţerii se împrăştiaseră, care-ncotro. Pe unii i-am revăzut, peste cîteva ceasuri, în haine civile. Mai cu seamă un maior, de la batalionul al doilea, pe semne vroia să-şi ascundă în surtucul cenuşiu ca şi sufletul său, faptele săvîrşite în nopţile Ucrainei.

Cei mai mulţi însă, păstrîndu-şi hainele militare, au luat-o încet spre şosea. Mergeau în grup. Fără să ascult anume, am auzit suspine de uşurare. Un căpitan de la compania a treia zise:

— Nu ştiu ce are să fie, dar simt că are să fie bine!

Am ghicit la ei dorinţa de a le ieşi ostaşilor sovietici în întîmpinare. Dar în ziua aceea nu veniră.

Trecuseră vreo două zile. In regiment, instrucţia, lăsată în seama sergenţilor şi a plutonierilor, se făcuse mai istovitoare. Colonelul privea cu gelozie orice clipă liberă a soldaţilor. Ghiceam că nu voia să le lase timp de gîndit oamenilor săi. Intrucît mă priveşte, am nesocotit ordinul căpitanului meu şi am răspîndit cu bucurie vestea printre ostaşi dintre care mulţi o şi aflaseră de la unii ofiţeri.

Intr-o seară, după ce gornistul sunase stingerea — mi s-a părut, cu mai mult foc ca altădată — mă plimbam pe şosea, nu de voia mea, ci din ordin, şi priveam, fără ordin, cerul înstelat. In sat lătra la răstimpuri cîte un cîine. Cerul era o pitorească privelişte, cu multe stele presărate la nimereală într-un ceaun mare de tuci, cam în felul acelora în care se face mămăligă pentru soldaţi. Cum mă plimbam, auzii deodată după cotul şoselei, huruitul unor şenile, care pe asfalt îşi înteţeau zgomotul. Aprinsei lanterna... Nu erau tancuri, ci autocamioane blindate. Se opriră. Din primul se dete jos un ofiţer, a cărui uniformă n-o cunoşteam, dar o putui bănui, mai ales auzindu-i vorba domoală, cu aromă de miere de mai. Alături de el, un ostaş grăi către mine romîneşte:

— Casă pentru dormit este?

Bucuros de a-mi arăta ştiinţa, răspunsei îndată.

Nu erau mulţi: vreo cincisprezece, poate douăzeci. Aveam instrucţiuni dinainte şi odăile puse la dispoziţia Armatei Sovietice erau dereticate, nu atît din grija colonelului ori a gazdelor, cît a soldaţilor.

I-am îndrumat spre odăi. După ce dete cîteva ordine, ofiţerul pe care-l văzusem întîi şi care aflai că e maior, mă poftî la el în odaie. Nu ştiam ce voi avea de făcut. Mi s-a părut că maiorul mă privea mirat, parcă neînţelegînd ceva.

— De ce stai în picioare? Uite un scaun — făcu el.

Mă aşezai cu sfială. Incet-încet, vorba se legă. Conversaţia, pornind de la evenimentele apropiate, ajunse la versurile lui Puşkin, poetul de care aş fi adus vorba oricînd. Mare i-a fost bucuria maiorului cînd mă auzi recitînd din „Poltava".

— Dar pe Maiakovski, poetul revoluţiei noastre, l-ai citit? mă întrebă.

Nu-l citisem. Nici nu ştiam cine este. Privii ruşinat spre maiorul sovietic, care mă înţelese şi nezicînd nimic, începu să scotocească prin geanta de campanie. Scoase de acolo o carte cu scoarţe de culoarea vişinelor răscoapte şi răsfoi cîteva clipe.

— Uite, ascultă! — şi îmi citi cîteva pasagii dintr-un lung poem, închinat lui Lenin.

Fără să-mi dau seama am întins mîna spre carte. Mi-a dat-o. Am început să citesc la întîmplare. După un răstimp desluşindu-mi bucuria zugrăvită pe chip, maiorul adăugă:

— E cartea mea de căpătîi... sau de campanie, cum vrei s-o numeşti.

I-am întins-o cu părere de rău. Dar maiorul îmi opri mîna:

— Văd că ai şi îndrăgit-o; păstreaz-o pentru dumneata, să-ţi aduci aminte de mine.

Am mai stat de vorbă mult. Se făcuse foarte tîrziu. La despărţire, maiorul îmi spuse, cu aceeaşi simplitate caldă pe care acum începusem să i-o cunosc:

— Uite, noi plecăm în zori, pe front. Se prea poate să ne mai întîlnim. Spune-mi, ce să-ţi aduc?

Intrebarea mi s-a părut glumeaţă, mai cu seamă că era vorba să intre din nou în luptă şi regimentul nostru, aşa că am rîs, fără să-i dau răspuns.

Zîmbind, maiorul mă bătu pe umăr şi mai spuse:

— Nu rîde, prietene, eu te întreb serios. Hai, spune, ce să-ţi aduc?

Insistenţele acestea cereau negreşit un răspuns, măcar de dragul politeţii. Dar ce să-i cer?... M-am gîndit numaidecît la patima mea cea mai aprigă de soldat: fumatul, patima pe care o puneam mai presus de ciorba cu gust de iaz stătut şi de pîinea ce o împărţeam frăţeşte cu şobolanii magaziei şi cu maiorul de companie.

— Ştiţi, mi-ar prinde tare bine nişte tutun. Noi fumăm aici mai mult mătasă de porumb, uscată la soare.

Şi ne despărţirăm.

★

Mai stăturăm în satul acela vreo două săptămîni. Intre timp, unităţile noastre, înfrăţite cu cele sovietice, alungau pe hitlerişti de pe plaiurile ţării. Intr-o bună zi, însă, regimentul nostru primi ordin să se deplaseze. Chiar în aceeaşi seară, ne instalarăm într-un sat cu privelişte mai frumoasă, deşi tot lîngă şoseaua naţională. Satul m-a impresionat plăcut: avea oameni înalţi, fete frumoase, cu trăsături de o gingăşie pe care o afli numai în unele sate de munte.

Dar aici nu şezurăm mult. Alt ordin grabnic ne mută, tot pe şoseaua naţională, dar de astă dată în zona frontului. Nici aici, misiunea mea în regiment nu se schimbase: în lupte sau în răgazurile dintre ele, aveam adesea ocazia să-mi îndeplinesc funcţia de tîlmaci.

Intr-o dimineaţă, la începutul revărsatului de zori, un tovarăş de oaste mă trezi, zgîlţîindu-mă cu înfrigurare. Tocmai aţipisem după un atac greu şi lung prin care unitatea noastră respinsese pe nemţi, zvîrlindu-i spre nord, aşa că mă trezii numai pe jumătate, şi ascultai buimac.

— Te caută un ofiţer sovietic.

Mi-am închipuit că e vorba de meseria mea obişnuită, şi, sărind în picioare, întrebai:

— Cum a spus?

— Cine?

— Ofiţerul sovietic.

— N-a spus el: e unul care ştie romîneşte, e împreună cu el... Zicea: „Este aicea un ostaş care ştie ruseşte? Il caută tovarăşul maior..."

Inciudat de vorbele încurcate ale tovarăşului meu, alergai spre şosea. Acolo, lîngă o maşină militară stătea întîiul meu prieten sovietic: maiorul.

M-a recunoscut îndată şi mi-a strîns mîna cu căldură.

L-am întrebat dacă mai rămîne în sat.

— Nu, zise el, n-am timp să mă opresc. Oriunde am întîlnit în drumul meu unităţi militare romîneşti, am întrebat de dumneata. Vezi că totuşi te-am găsit? E a unsprezecea unitate în care te caut. Ne-am fi văzut de ieri, dar am luat şi eu parte cu o unitate de-a noastră la atacul de azi noapte. Luptam alături de dumneata, şi n-am ştiut! — Maiorul făcu o pauză, privindu-mi faţa obosită. Apoi zise: — Rîndul trecut ne-am despărţit cu o făgăduială... Ei, uite, ţi-am adus tutunul făgăduit... — şi maiorul scoase din maşină un săculeţ, legat cu o panglică decolorată, cu vreo patru-cinci kilograme de tutun.

Vedeam săculeţul, ba l-am şi pipăit, şi totuşi parcă nu-mi venea a crede. Cîtă vreme se scursese de la noaptea aceea neuitată?... Nu mai ştiam ce să fac. Apoi, deodată, uitînd că eu nu sînt decît fruntaş şi că el e maior, am sărit de gîtul lui şi am început să-l sărut pe obraz, des şi apăsat, cum l-aş fi sărutat pe tata.

Ochii amîndurora se umeziră.

Apoi maiorul plecă.

Urmării îndelung maşina lui care se îndepărta. Eram tot pe şosea, chiar după ce automobilul se mistuise de mult în negura zării.

Simţeam că-mi creşte în suflet, cred că întîia oară în viaţă, adevăratul simţămînt al prieteniei.

Victor KERNBACH

In prag de sărbătoare

Acum 10 ani deasupra ţării noastre plana distrugerea şi ameninţarea morţii. Fiii poporului îşi vărsau sîngele într-un război nedrept şi potrivnic voinţei lor, teroarea hitleristă izbea în tot ceea ce nu era trădare şi josnicie; poporul însuşi purta ruşinosul jug al slugii lui Hitler, sîngerosul fascist Ion Antonescu.

Ochii milioanelor de oameni, înseţaţi de pace, se îndreptau cu nădejde către răsărit, de unde înaintau învingătoare armatele sovietice. Această nădejde şi-a găsit împlinire înaltă, cînd la 23 August 1944 forţele patriotice călăuzite de Partidul Comunist Romîn au răsturnat dictatura fascistă de la cîrma ţării, iar oştile romîne, înfrăţindu-se cu eroicele armate sovietice, au întors cu hotărîre armele împotriva hitleriştilor.

Pămîntul patriei noastre a fost udat de sîngele eroilor sovietici înfrăţiţi cu fiii poporului nostru. Iar din această luptă înfrăţită a crescut cea mai minunată floare pe care şi-o putea visa poporul nostru: eliberarea sa.

Sub semnul eliberării noastre s-a închegat prietenia romîno-sovietică şi recunoştinţa noastră veşnică faţă de marea Uniune Sovietică.

Uniunea Sovietică ne-a dat putinţa să păşim cu fruntea sus în rîndul popoarelor iubitoare de pace şi în cei 10 ani de la eliberare ne-a ajutat frăţeşte ca, întemeind în ţară sub călăuzirea partidului oamenilor muncii o orînduire democratică, să pornim pe drumul construirii socialismului. Maşinile, prin ele şi inima oamenilor sovietici au fost cu noi, ne-au sprijinit şi ne sprijină să învingem greutăţile ce ne stau în cale în clădirea patriei noastre noi, patriei oamenilor muncii.

Sîntem prima generaţie de oameni care pot sărbători la noi în ţară zece ani de viaţă liberă, de muncă constructivă, de avînt revoluţionar pe drumul socialismului şi al păcii.

Se cade să ne înclinăm adînc pentru aceasta în faţa mormintelor şi eroilor sovietici şi a vitejilor fii ai poporului romîn care şi-au vărsat sîngele pentru ţară. Se cade să mulţumim Uniunii Sovietice şi Partidului Muncitoresc Romîn pentru tot ceea ce s-a făcut în aceşti zece ani spre binele poporului nostru.

Slavă Ţării constructorilor comunismului!

Trăiască partidul clasei muncitoare din Romînia, care ne călăuzeşte prin muncă paşnică spre socialism.

Mihai BENIUC
scriitor

* * *

Se apropie ziua în care oamenii muncii de pe întreg cuprinsul ţării noastre vor sărbători cu bucurie cea de a 10-a aniversare a eliberării patriei de către glorioasa Armata Sovietică şi a zdrobirii dictaturii fasciste de către forţele patriotice conduse de Partidul Comunist Romîn.

Stăpînit de bucuria şi entuziasmul muncii libere, creatoare şi pentru a dobîndi noi succese în întrecerea socialistă, colectivul Schelei „Sovrompetrol"-Tîrgovişte şi-a luat angajamente sporite în cinstea marei sărbători naţionale a poporului nostru şi depune o muncă rodnică pentru a le înfăptui înainte de termen.

Pentru a contribui la lărgirea producţiei de ţiţei, colectivul schelei noastre a pus, de curînd, în funcţiune o sondă inactivă şi am început lucrările pentru repunerea în funcţiune a două sonde abandonate de societăţile de petrol capitaliste.

In dorinţa de a reduce cît mai mult cheltuielile pentru repunerea în funcţiune a acestor sonde, colectivul nostru a ridicat, din resurse interne, o turlă pentru începerea lucrului.

Pentru perfectarea, aplicarea şi extinderea iniţiativei mele „şoferul pe troliu şi maistrul sondor la gura puţului" — şi pentru dobîndirea succeselor de pînă acum, de un mare ajutor mi-a fost studierea şi aplicarea unor metode sovietice de lucru, cum ar fi metodele: Kotlear, Antonina Jandarova, Agafonova, Voroşin etc.

Drept răsplată a muncii pe care am depus-o, partidul şi guvernul nostru mi-au acordat înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste, iar poporul muncitor m-a ales deputat în Marea Adunare Naţională.

Noi nu uităm nici o clipă că dacă viaţa noastră este astăzi luminoasă, dacă munca este liberă şi răsplătită, aceasta o datorăm marii Uniuni Sovietice eliberatoare. In aceste zile, cînd ne pregătim să sărbătorim gloriosul deceniu, gîndurile ni se îndreaptă recunoscătoare spre prietena noastră cea mai bună, Uniunea Sovietică, spre minunaţii ei oameni din a căror experienţă de viaţă şi de muncă ne inspirăm zi de zi.

Dumitru ARJAN
Erou al Muncii Socialiste
Schela „Sovrompetrol" — Tîrgovişte

* * *

Recapitulînd cei zece ani care s-au scurs de la 23 August 1944, — data eliberării ţării noastre de glorioasa Armată Sovietică, — oamenii de ştiinţă, împreună cu lucrătorii pe ogorul muncii sanitare, pot măsura însemnatele realizări în domeniul cercetării ştiinţifice, precum şi succesele obţinute în lupta pentru apărarea sănătăţii poporului.

Niciodată în trecut nu au avut oamenii de ştiinţă din patria noastră posibilităţi atît de mari de a se consacra cu toată energia lor activităţii ştiinţifice, niciodată munca lor nu a fost mai preţuită şi mai încurajată, ca în anii regimului democrat-popular.

Infiinţarea numeroaselor institute de cercetări, crearea unui corp de cercetători ştiinţifici, răsplătirea celor mai merituoşi cu Premiile anuale de Stat, ilustrează din plin grija permanentă a partidului şi guvernului de a încuraja şi promova cercetarea ştiinţifică pusă în slujba poporului.

Hotărîtor pentru dezvoltarea ştiinţei noastre medicale, ca şi a celorlalte ramuri ştiinţifice a fost sprijinul pe care oamenii noştri de ştiinţă l-au primit şi-l primesc din partea Uniunii Sovietice. De aceea, oamenii de ştiinţă medicală ca şi lucrătorii pe ogorul muncii sanitare, — alături de toţi oamenii muncii — îşi exprimă sentimentele lor de adîncă dragoste şi prietenie pentru popoarele sovietice.

Pe vremea regimului burghezo-moşieresc, datorită cruntei exploatări a oamenilor muncii, flagelul tuberculozei făcea ravagii în rîndul maselor populare sărăcite şi împilate. Astăzi, datorită grijei partidului şi guvernului nostru pentru sănătatea poporului, datorită complexelor măsuri în cadrul politicii sanitare, s-a realizat o scădere cu 60% a mortalităţii tuberculoase.

Oamenii de ştiinţă pot privi cu mulţumire şi mîndrie munca desfăşurată în aceşti zece ani şi sînt în acelaşi timp pătrunşi de recunoştinţă faţă de partid şi guvern, care le-a dat putinţa să-şi pună toată capacitatea şi energia în slujba poporului.

Prof. M. NASTA
directorul Institutului de Ftiziologie, membru corespondent al Academiei Republicii Populare Romîne

Intrarea în pavilionul „Caucazul de Nord".

Expoziţia în cifre şi fapte

Expoziţia agricolă unională ocupă o suprafaţă de 207 hectare. Pe acest teritoriu, au fost construite 300 pavilioane şi construcţii diferite cu un volum de 1.912.000 metri cubi. Interesante sînt şi dimensiunile pavilionului principal. Inălţimea lui, împreună cu săgeata aurită şi cu steaua din vîrful ei, este de 97 metri.

Volumul întregii clădiri a pavilionului principal este de 120.000 metri cubi.

In 76 pavilioane, au fost amenajate 3705 standuri, unde se popularizează experienţa înaintată din toate ramurile de producţie agricolă. Decorarea sălilor este completată de 322 panouri şi tablouri artistice, 46 diorame ş.a. La expoziţie, au lucrat 4200 pictori, sculptori, decoratori, zugravi. In pavilionul „Ucraina", este expus panoul „Prietenia popoarelor", la care o brigadă de pictori compusă din 7 oameni a lucrat aproape doi ani. Panoul are 600 metri pătraţi.

Numărul participanţilor la expoziţie este de 168.999, dintre care 3.911 colhozuri, 1.306 sovhozuri, 419 staţiuni de maşini şi tractoare şi staţiuni specializate, 3254 ferme pentru creşterea vitelor, 196 raioane, 534 instituţii de cercetări ştiinţifice şi experimentale, 134 instituţii de învăţămînt, 2302 şcoli, staţii şi cercuri ale tinerilor naturalişti şi alte organizaţii şi instituţii în număr de 2027. De asemenea la expoziţie participă 154.916 fruntaşi şi organizatori ai agriculturii socialiste.

Pavilionul „Mecanizarea şi electrificarea agriculturii", unul din cele mai mari pavilioane ale expoziţiei, construit din granit, oţel şi sticlă, ocupă 18.000 metri pătraţi. In 26 săli ale pavilionului, în 12 pieţe descoperite şi pe teritoriul S.M.T. sînt expuse 1.200 maşini construite în ţară, adică de cinci ori mai mult decît totalul maşinilor prezentate la expoziţia organizată înainte de război. Uzinele prezintă 15 tipuri de tractoare, 156 de unelte agricole pentru cultivarea solului, 219 semănătoare şi maşini de plantat, 204 maşini de recoltat şi multe alte maşini.

Pe o suprafaţă de 40 hectare, se întinde orăşelul zootehnic. Aci au fost înălţate zeci de construcţii zootehnice bine utilate şi complet mecanizate. La expoziţie, au fost aduse animale diferite: 720 de vite cornute mari, 845 oi, 320 porci, 130 cai. La expoziţie, lucrează o fabrică de pregătirea furajelor combinate şi una de prelucrare a laptelui.

Expoziţia este un minunat oraş-grădină. Pe parcelele cu exponate, de-a lungul aleelor largi şi drepte, pe straturi, în jurul pavilioanelor, au fost săditi peste 40.000 de pomi maturi dintre care 5.500 sînt fructiferi, 450.000 arbuşti, peste 400.000 de flori vivace, aproximativ 50.000 tufe de trandafiri selecţionaţi, aproape 5.000.000 de flori. Suprafaţa care o ocupă zonele verzi este de 101 hectare, iar cea ocupată de exponatele de semănături şi de plantaţii este de 25,2 hectare.

Diverse studiouri cinematografice au pregătit, la comanda expoziţiei, 75 filme.

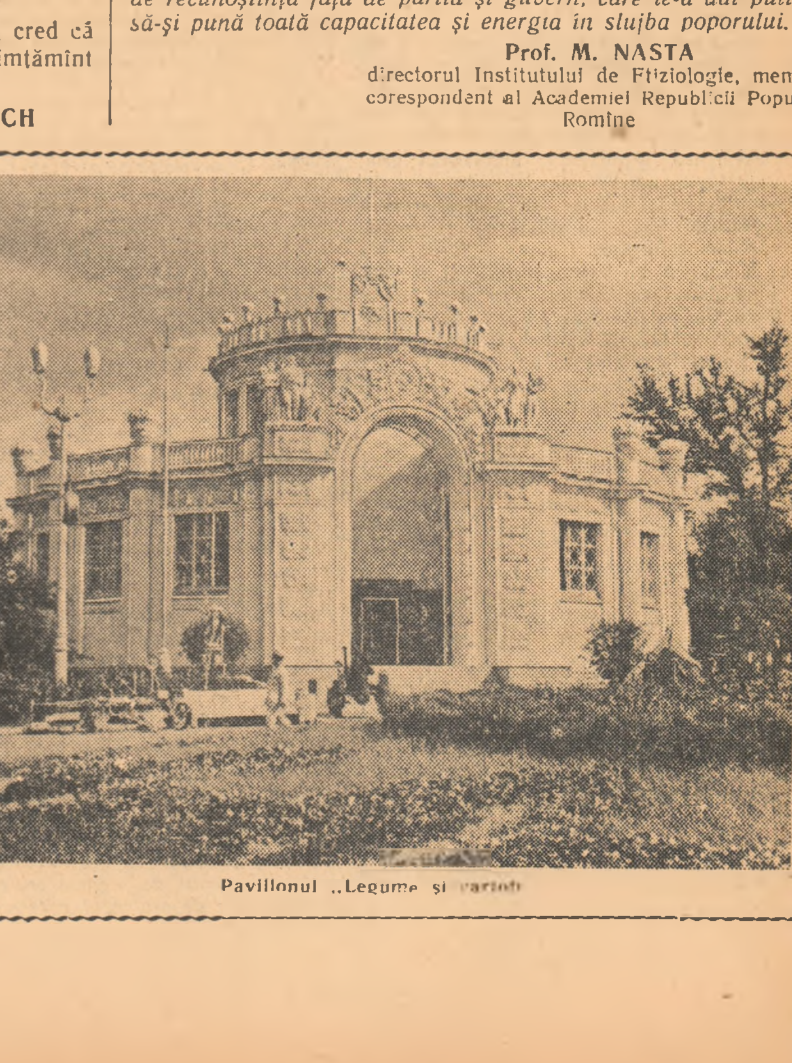

Pavilionul „Legume şi zarzavaturi"

Se întăresc legăturile culturale romîno-sovietice

EUGEN RODAN

Secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.

De-a lungul veacurilor, poporul romîn a întreținut strînse și multilaterale legături cu poporul rus.

Alături de relațiile politice și comerciale, s-au dezvoltat larg legăturile culturale. Se știe că în școlile înalte ale Petersburgului, Moscovei și Kievului au învățat numeroși tineri romîni; concepțiile lor de viață s-au format sub influența directă a culturii ruse și ucrainene. Datorită ajutorului rus, în Moldova și Valahia se creau școli, se organiza tipărirea cărților.

Pînă în secolele XVII—XVIII, limba slavă a fost limba oficială a curții domnești, administrației și diplomației Principatelor Romîne. In secolul XVIII, au apărut chiar manuale în limba rusă pentru romîni. Abia în cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în țara noastră a fost introdus oficial alfabetul latin, care a înlocuit scrierea cirilică slavă.

Intre anii 1873—1875, sub influența ideilor progresiste ale marilor revoluționari-democrați ruși Herzen, Belinski, Cernîșevski, Dobroliubov, în țara noastră au apărut primele cercuri revoluționare, și totodată primele centre ale unei culturi înaintate, conduse de Nicolaie Petrovici Zubcu-Codreanu și doctorul Russel. Ideile înaintate răspîndite de aceste centre au jucat un rol de seamă în dezvoltarea mișcării revoluționare a oamenilor muncii din țara noastră.

Regimul burghezo-moșieresc din Romînia a încercat în fel și chip să înăbușe mișcarea revoluționară și să rupă legăturile prietenești tradiționale ale poporului romîn cu popoarele rus și ucrainean. După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, burghezia s-a năpustit cu deosebită furie împotriva a tot ce amintea de Țara Sovietelor, împotriva a tot ce era înaintat în Romînia, împotriva tradițiilor progresiste ale culturii naționale romîne.

Starea de înapoiere pe plan economic și cultural a poporului convenea și imperialiștilor apuseni, care, alături de burghezia și moșierii romîni, jefuiau țara. In același timp, 40% din populație era analfabetă, iar 27% — semianalfabetă. Burghezia și moșierimea disprețuiau cultura națională, semănau neîncrederea în forțele creatoare ale poporului, se ploconeau în fața apusului capitalist. Cîți intelectuali romîni au murit în neagră mizerie, neînțeleși și prigoniți! Cîte suferințe n-au îndurat marii noștri clasici Eminescu, Creangă, Coșbuc, Caragiale!

Scriitori și artiști, rupți de mase, își cheltuiau talentul în saloanele cosmopolite, cădeau pradă formalismului. Clasicii realiști erau fie uitați, fie falsificați. Scriitorii care încercau să continuie tradițiile clasicilor erau prigoniți, ca de pildă, Mihail Sadoveanu.

Partidul Comunist Romîn a luptat în anii grei ai ilegalității împotriva culturii decadente. Cei mai buni fii ai proletariatului studiau chiar și în închisori, cu pasiune, creațiile naționale, făceau cunoștință cu cultura rusă, cu minunatele opere ale literaturii sovietice, care luminau ca o faclă calea spre progres și libertate.

Ziua de 23 August 1944, ziua eliberării Romîniei de către viteaza Armată Sovietică și a doborîrii dictaturii fasciste a lui Antonescu de către forțele patriotice populare, în frunte cu Partidul Comunist Romîn, a adus poporului romîn libertatea și independența, posibilitatea nelimitată de a-și dezvolta cultura națională, de a reînnoi legăturile tradiționale cu popoarele Uniunii Sovietice. Progresul obținut în cei 10 ani de la eliberare în domeniul culturii este un rezultat al marilor transformări înfăptuite de poporul nostru condus de Partidul Muncitoresc Romîn. Realizările noastre au devenit cu putință datorită permanentului ajutor frățesc al poporului sovietic.

Oamenii muncii din țara noastră iubesc și prețuiesc cultura, literatura și arta Uniunii Sovietice. Milioane de constructori ai noii Romînii văd în chipurile create de oamenii sovietici ai culturii un minunat exemplu de viață și luptă. Scriitorii și artiștii noștri, activiștii pe diferitele tărîmuri ale culturii și artei studiază știința marxist-leninistă, experiența culturii sovietice; prin creația lor ei sprijină sarcinile de luptă trasate de Partidul nostru. Drumul pe care pășesc cu încredere oamenii de artă și cultură ai țării noastre este drumul unei culturi noi, națională în formă și socialistă în conținut, este drumul revoluției culturale și educării comuniste a oamenilor muncii.

In acțiunea de răspîndire largă a realizărilor și experienței oamenilor sovietici, în dezvoltarea legăturilor prietenești cu poporul sovietic, după eliberarea țării un rol de seamă joacă Asociația Romînă pentru Strîngerea Legăturilor cu Uniunea Sovietică — A.R.L.U.S.

Inființat în toamna anului 1944, A.R.L.U.S.-ul a crescut și s-a întărit, devenind o puternică organizație de masă care unește astăzi peste 6.000.000 de membri. De o mare însemnătate în popularizarea creației culturale și științifice a poporului sovietic este Editura A.R.L.U.S.-ului — „Cartea Rusă", care face cunoscute oamenilor muncii din țara noastră cele mai bune creații ale literaturii ruse clasice și ale celei sovietice.

In măreața luptă a poporului romîn pentru construirea socialismului, o mare însemnătate are studierea limbii ruse, care face cu putință ca bogata experiență a oamenilor sovietici să fie cunoscută. Institutul Pedagogic „Maxim Gorki", înființat de peste 5 ani, pregătește specialiști de limba rusă. Sute de absolvenți ai Institutului lucrează ca profesori de limbă rusă.

In răstimp de 10 ani, A.R.L.U.S.-ul a organizat în întreaga țară o mulțime de prelegeri, festivaluri, proiecții de filme, recenzii, expoziții. El răspîndește un bogat material propagandistic pentru diferitele categorii de oameni ai muncii din țara noastră.

In fiecare an se desfășoară tradiționala Lună a prieteniei romîno-sovietice. Aceste Luni ale prieteniei constituie o expresie vie a dragostei nemărginite și a recunoștinței poporului nostru pentru marea sa eliberatoare și prietenă — Uniunea Sovietică.

Poporul romîn a primit cu căldură pe trimișii culturii și științei sovietice. Cine dintre noi nu-și amintește de Ansamblul de cîntece și dansuri al Armatei Sovietice, de Ansamblul de stat de dansuri populare al U.R.S.S. condus de Igor Moiseev, de Corul de stat de cîntece ruse condus de A. V. Sveșnikov, de corul „Piatnițki", de Ansamblul „Beriozka", de Orchestra populară de stat „Osipov", de Corala „Dumka"! Noi am ascultat cu un simțămînt de încîntare pe neîntrecuții soliști ai căror renume a trecut de mult dincolo de granițele Uniunii Sovietice.

Totodată, cei mai de seamă activiști ai culturii noastre în tumultoasă creștere au vizitat măreața Țară a Socialismului, au studiat la fața locului bogata ei experiență, cunoscînd pe oamenii sovietici și povestindu-le despre succesele poporului nostru. La Moscova a fost în turneu Ansamblul Consiliului Central al Sindicatelor din Republica Populară Romînă, Orchestra de instrumente populare „Barbu Lăutaru", Ansamblul Uniunii Tineretului Muncitor.

Opinia publică sovietică a primit cu căldură concertele pe care le-au dirijat Matei Socor, George Georgescu, C. Silvestri, concertele violoniștilor Ștefan Gheorghiu și Gaby Grubea, ale pianiștilor Valentin Gheorghiu, Maria Fotino și Gheorghe Halmoș, ale violoncelistului Radu Aldulescu, ale soliștilor Teatrului de Operă și Balet din București, Dora Massini, Zenaida Pally, Nicola Știrbei, Petre Ștefănescu-Goangă și alții.

Legăturile prietenești ale popoarelor romîn și sovietic cresc și se adîncesc an de an. Au apărut noi forme de legături culturale. Așa, de pildă, în Romînia a fost organizată decada R.S.S. Moldovenească. Decada ne-a dat posibilitate să cunoaștem realizările literaturii sovietice moldovenești, să cunoaștem arta moldovenească. Concertele date de Capella Corală „Doina" din R.S.S. Moldovenească s-au desfășurat cu un mare succes.

Au rămas neuitate concertele date de participanții sovietici la cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care a avut loc vara trecută la București. Spectacolele de balet ale Școlii medii din Leningrad, concertele Orchestrei simfonice a studenților Conservatorului din Moscova, dansurile ansamblului gruzin, concertele minunaților soliști au stîrnit aplauze furtunoase.

Anul trecut, la concertele Corului popular de stat din Ural ne-a încîntat din nou nu numai minunata artă populară rusă, sovietică; la aceste concerte noi am admirat și dansuri romînești, minunat interpretate. Ne-a bucurat foarte mult faptul că aceste dansuri au fost pregătite cu ajutorul studenților romîni care învață la Sverdlovsk. Două dansuri romînești „Rîulețul" și „Ștergarul" care au intrat în repertoriul Ansamblului popular de stat de dansuri al U.R.S.S. au fost studiate în timpul turneelor făcute de ansamblurile romînești în U.R.S.S.

In cea de a doua jumătate a anului trecut, oamenii muncii din țara noastră au văzut spectacolele date de Teatrul „Mossoviet". Imi amintesc cum principalul regizor al teatrului, I. A. Zavadski, artist al poporului al U.R.S.S., își exprima temerea că necunoașterea limbii ruse va împiedica publicul să înțeleagă și să prețuiască spectacolele. Dar jocul artiștilor sovietici, talentul lor expresiv, armonia din munca colectivului teatral au făcut ca spectacolele să fie pe înțelesul tuturor spectatorilor.

Poporul romîn se pregătește cu însuflețire pentru sărbătorirea glorioasei aniversări de 10 ani de la eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică. Poporul nostru întîmpină acest însemnat eveniment prin noi realizări în lupta pentru ridicarea nivelului cultural și material de trai al oamenilor muncii, pentru construirea socialismului. El folosește acest prilej pentru a-și exprima recunoștința veșnică față de popoarele Țării Sovietice, care i-au deschis calea spre o viață fericită, pentru a-și exprima recunoștința pentru ajutorul frățesc și dezinteresat acordat.

Sărbătorirea acestei glorioase aniversări va constitui, desigur, un nou pas însemnat pe calea întăririi legăturilor prietenești între Romînia și Uniunea Sovietică.

(Articol apărut în „Izvestia")

CARNET CULTURAL

O culegere din literatura populară romînească în U.R.S.S.

Editura de Stat pentru literatură (Goslitizdat) din Moscova, a editat în limba rusă o culegere de cîntece și basme populare romînești.

In recenzia pe care revista „Zvezda" o publică la această culegere se spune că imaginea poetică „frunză verde", cu care încep cîntecele populare romînești, este specifică creației folclorice din R.P.R. „Această imagine poetică, spune autoarea recenziei, simbolizează pădurile verzi, cel mai bun refugiu pentru poporul care lupta împotriva năvălirii tătarilor, a jugului turcesc și a asupririi boierești". Subliniind că genul poeziei epice este foarte răspîndit în Romînia, autoarea explică aceasta prin trecutul istoric frămîntat al poporului romîn, trecut ce și-a găsit oglindirea în creația epică, în balade. Datorită faptului că folclorul a fost vreme îndelungată unica exprimare a năzuințelor poetice ale poporului, s-a născut o bogăție de cîntece și de variante ale acestora.

Cartea „Cîntecele și basmele populare romînești" acordă o atenție deosebită baladelor populare. N. Snetkova se oprește în special asupra baladelor. Cu deosebită competență este discutată în recenzie frumusețea „Mioriței"

De asemenea, recenzenta analizează lirismul doinelor noastre.

Despre basmele, incluse în partea a doua a culegerii, N. Snetkova spune că ele vădesc tendința poporului spre frumos și fericire, că lumea fantastică din basme trăiește și în creațiile unor mari poeți romîni, cum sînt Mihail Eminescu, Gheorghe Coșbuc, Vasile Alecsandri.

Autoarea subliniază caracterul optimist al creației populare romînești, încrederea pe care o exprimă această creație în forțele poporului și în viitorul lui fericit.

Revistele literare sovietice în august

Numerele din august ale revistelor literare sovietice publică interesante lucrări de proză și versuri, articole critice și teoretice.

Astfel „Novîi mir" continuă publicarea romanului „Oamenii tineri" de N. Loiko, în „Znamea" găsim romanul lui N. Ciukovski „Cerul Balticei", iar în „Zvezda" ultimele capitole ale romanului lui D. Granin „Cercetătorii".

Revistele conțin de asemenea numeroase nuvele și schițe semnate de scriitori sovietici și de scriitori progresiști de peste hotare. „Okteabr" publică povestirea lui R. Kim „Fata din Hiroshima", închinată luptei poporului japonez pentru pace, împotriva ocupanților americani; „Zvezda" a tipărit povestirea „Sarma" de V. Starikov, iar „Novîi Mir" „Povestea fluiului neascultător" a scriitorului polonez M. Slomczinski.

Schița ocupă un loc important în revistele literare din U.R.S.S. Astfel schița lui S. Zalighin, „In primăvara anului acestuia", care povestește despre oamenii unui S.M.T. din Siberia, deschide numărul pe august al revistei „Novîi Mir". Tot aici apare și schița lui I. Zîkov „Intr-un ținut păduros" care vorbește despre pădurile din nordul Uniunii Sovietice. Cu prilejul deschiderii Expoziției Agricole Unionale, „Znamea" a tipărit schița-reportaj a lui D. Danin „Un tezaur de experiențe" iar „Okteabr" — schița lui I. Kapusto „Valea mare", închinată muncii unuia din cele mai mari sovhozuri ale U.R.S.S. „Griji mari" este titlul schiței lui F. Samoilov, apărută în „Zvezda".

In domeniul poeziei, cunoscutul poet Stepan Șcipaciov și tînărul poet N. Perevalov publică versuri noi în revista „Novîi Mir". Poemul „Pe culmile Araratului" al lui Ghevork Emin și versuri de V. Semenov apar în „Znamea", iar în „Okteabr" se publică un ciclu de poezii ale lui I. Selvinski, a căror temă este inspirată de o călătorie în regiunile unde se lucrează la defrișarea pămînturilor înțelenite. In „Zvezda" poezia este prezentă prin versurile poeților I. Avramenko, A. Civilihin și S. Cikovani. Versuri ale unor poeți romîni în traducere ucraineană sînt publicate de revista „Vitcizna" ce apare la Kiev.

Revistele literare sovietice continuă de asemenea publicarea unor materiale de pregătire a celui de al doilea congres al scriitorilor sovietici. In acest sens, „Okteabr" publică articolul lui F. Gladkov „Despre lucrul cel mai de preț", și al lui I. Anisimov despre problemele realismului socialist în literatura de peste hotare. Un articol al lui V. Ermilov despre originalitatea creațiilor lui A. Makarenko și un studiu de K. Gorbunov despre literatura ciuvașă, apar în „Znamea", iar studiile lui I. Konstantinov „Insemnări despre subiectul prozei", al lui E. Dobin „Tipicul în subiect", al lui B. Smirnov „Nașterea unui stil nou" care vorbește despre romanul lui Louis Aragon „Comuniștii" se tipăresc în revista „Zvezda".

Shakespeare pe scenele sovietice

Poporul sovietic iubește și prețuiește opera marelui Shakespeare. Pe drept cuvînt, Uniunea Sovietică poate fi numită a doua patrie a marelui dramaturg. Artiști de seamă ai scenei sovietice ca K. S. Stanislavski, A. D. Popov, I. A. Zavadski, A. A. Ostujev, plini de curaj și originalitate, au dezvăluit toată adîncimea și forța dramaturgiei marelui scriitor, creînd o nouă tradiție a interpretării scenice a lui Shakespeare. Dintre piesele lui Shakespeare montate pe scenele teatrelor sovietice, fac parte: „Doi veronezi" la Teatrul Evg. Vahtangov, „A douăsprezecea noapte" și „Hamlet" la Teatrul de dramă „A. S. Pușkin" din Leningrad, „Regele Lear" la teatrele din Kaluga și Breansk, „Romeo și Julieta" în Tula, „Othello" la Teatrul Mossoviet etc.

Aceste creații pe scenele teatrelor sovietice dezvăluie pe de-a-ntregul puternicul umanism al operei shakespeariene, semnificația adîncă a vieții, societății și epocii pe care a zugrăvit-o genialul dramaturg englez.

Numai în R.S.F.S.R aproape 40 de teatre joacă piesele lui Shakespeare, iar alte 10 teatre au trecut în repertoriul lor montarea unora dintre piesele sale.

Cărțile scriitorilor sovietici în China

Literatura sovietică este larg răspîndită în China, unde eroii romanelor sovietice influențează în chip direct acțiunile admiratorilor lor. Intr-un articol publicat în ziarul „Komsomolskaia Pravda", ziaristul S. Kojevnikov subliniază că nici una din literaturile universale nu se bucură de o apreciere atît de profundă din partea poporului chinez ca literatura sovietică. El citează cuvintele scriitorului chinez Ciu Li-bo, care spune că literatura Europei occidentale și a Americii, care pătrunseseră cîndva în China, nu reușiseră să atragă decît un cerc restrîns de cititori, în timp ce cărțile sovietice atrag păturile cele mai largi ale populației. Creațiile lui Maxim Gorki, primul dintre scriitorii ruși tradus în limba chineză, au fost tălmăcite și răspîndite de Lu Sin, întemeietorul literaturii chineze noi.

In perioada războiului antijaponez, cărțile „Ceapaev" a lui D. Furmanov „Zile și nopți" de K. Simonov ș.a. ca și romanul lui N. Ostrovski „Așa s-a călit oțelul" au constituit pentru ostașii chinezi o adevărată școală a bărbăției și curajului. „Așa s-a călit oțelul" a fost editat în China într-un tiraj de peste 800.000 exemplare, constituind cartea de căpătîi a sute de mii de tineri chinezi. Chipul lui Pavel Korceaghin eroul romanului, a devenit un exemplu însuflețitor pentru tineretul chinez. S. Kojevnikov scrie că a fost impresionat de dragostea pe care o arată tinerii din China eroinei sovietice Zoia Kosmodemianskaia.

In cei patru ani care au trecut de la eliberarea Chinei au fost publicate peste 750 cărți ale scriitorilor sovietici, în ediții obișnuite și speciale. Bogată este colecția de traduceri pe care o pregătesc anul acesta editurile din China pentru numeroșii lor cititori. Operele lui Gorki „Copilăria mea", „La stăpîn", „Foma Gordeev" ș. a., povestirile, articolele lui despre literatură, un volum de poezii ale lui Vl. Maiakovski, „Poemul pedagogic" al lui A. Makarenko, „Alitet pleacă în munți" de T. Semușkin, „Donbass" de B. Gorbatov și multe alte romane, nuvele și povestiri, precum și cărți pentru copii, cunosc o largă răspîndire în China. De o largă popularitate se bucură și romanele lui M. Șolohov.

Influența binefăcătoare pe care o exercită literatura sovietică asupra cititorilor chinezi este subliniată și de presa chineză, care arată că, după citirea romanelor sovietice, muncitorii, țărani, tineri chinezi își exprimă dorința sinceră de a fi la fel cu eroii prezentați în aceste opere literare.

PAGINI DE ISTORIE

Frăția de arme moldo-ucraineană în timpul marii răscoale antiotomane din 1574

Frămîntata istorie a țărilor romîne în ultimele decenii ale veacului al XVI-lea a fost dominată de luptele și războaiele purtate pentru libertate și independență, pentru scuturarea jugului turcesc de pe grumajii poporului. Iar atunci cînd la cîrma țării se afla un Domn cu iubire pentru popor, cu înțelegere pentru nevoile sale, poporul săvîrșea minuni de vitejie în lupta împotriva cotropitorilor otomani.

Un asemenea Domn a fost Ion Vodă, care a ocupat tronul Moldovei între anii 1572—1574. Boierii cei mari îi ziceau lui Ion Vodă „cel cumplit", pentru că fără milă era față de trădătorii care se împotriveau năzuințelor de veacuri și înlesnirilor pe care „voia să le aducă mulțimii năcăjite". Și capetele boierești care în timpul scurtei domnii a lui Ion Vodă au căzut de pe umeri — au făcut ca la auzul numelui său să tremure toți marii boieri și să-l dușmănească de moarte. Un cronicar al acelei vremi, exprimînd punctul de vedere al marii boierimi spunea despre Ion Vodă că este „...nor mai negru decît negreața"... Iar peste un veac și mai bine, un alt cronicar, Grigore Ureche, de pe aceleași poziții, condamna politica antiboierească a acestui mare Domn.

Ion Vodă a trebuit să se războiască întîi cu marii boieri și cu marile fețe bisericești, care se împotriveau luptei dusă de el împotriva jugului otoman. Ion Vodă a sfărîmat comploturile bisericești — între care cel mai periculos a fost organizat de Ionașcu Sbierea, care dacă n-ar fi fost împiedicat la vreme ar fi aruncat Moldova într-un adevărat război civil. „Ci din două alege-ți pe cea mai bună — îl avertiza boierul Ioan Golăi —; sau pleacă-ți capul înaintea împăratului (turcesc n.n.), sau întoarce spatele și părăsește țara. Dar cu turcii nu te apuca la luptă". Ion Vodă nu și-a plecat însă urechea la povața de slugă a turcilor a marelui boier; el a ascultat glasul mulțimilor, care puneau mai presus decît rușinea robiei, lupta și chiar moartea pentru libertatea lor și a țării.

La 18 martie 1574 — respingînd cererea sultanului Selim de a dubla haraciul — Domnul Ion este mazilit; dar în loc de a se supune și a fugi, el se pregătește de război. Pentru aceasta, el trimite solie lui Svierciovski, hatmanul cazacilor zaporojeni, care-l asigură de iubirea sa și-i promite ajutorul; apoi adună oaste formată din țărani, orășeni și mică boierime. De teamă, marii boieri se prefac și ei că-i sînt alături și nu-l vor trăda.

Deosebit de grăitoare sînt cronicile din acea vreme, care mărturisesc întîmplările cu prilejul sosirii hatmanului Svierciovski și a oastei sale de cazaci. Anume, se arată cum sosirea cazacilor a însemnat pentru poporul moldovean mare bucurie, cum au fost primiți sărbătorește cazacii și hatmanul lor, cum serbările populare închinate acestui eveniment au durat cîteva zile. „Ion Vodă se uita la ei ca la niște îngeri din cer" — spune în cronica sa Grigore Ureche, voind să arate marea dragoste a Domnitorului pentru aliații săi, cazacii.

In asemenea condiții a început marea răscoală anti-otomană. La Jiliște (sud-vest de Focșani) ostașii lui Ion Vodă zdrobesc unitățile turcești și armata Domnitorului Țării Romînești (care venea să înscăuneze pe noul Domnitor), le pun pe fugă, pătrund adînc în Țara Romînească, pornesc asupra Bucureștilor unde înscăunează un nou Domnitor și ard tîrgul Brăila (pe atunci raia turcească). In același timp, cazacii eliberează Benderul și Ackermanul, de cealaltă parte a Prutului; de asemenea, cazacii și moldovenii zdrobesc un mare grup de armate turcești la Lăpușna. Victoriile obținute de oastea moldovenilor și cazacilor au răscolit adînc toate popoarele care atunci gemeau sub jugul turcesc. Sultanul Selim — speriat nu numai de rușinoasa înfrîngere, ci și de consecințele pe care ea le putea avea asupra imperiului otoman — aruncă asupra Moldovei 100.000 turci. In același timp, 50.000 de tătari amenințau Moldova. Planul lui Ion Vodă era să-i bată separat pe tătari și să împiedice trecerea turcilor peste Dunăre prin vadul Obluciței. Trădarea mișelească a pîrcălabului Ieremia Cernăuțeanul a împiedicat realizarea acestui plan. Acesta, primind 30.000 galbeni drept preț al trădării, a permis turcilor trecerea Dunării, informîndu-l în același timp pe Domn că turcii sînt puțini la număr și că n-are de ce să se teamă din pricina lor.

In aceste condiții, împreună cu moldovenii, cazacii își lasă flancul descoperit în fața tătarilor și dau lupta cu grosul armatei turcești, lîngă iezerul Cahulului, în dimineața zilei de 10 iunie 1574. Trădată de marii boieri care au trecut la turci — împreună cu o bună parte din pedestrime și cavalerie — oastea moldovenilor și cazacilor face minuni de vitejie, dar trebuie să se retragă după ce nu mai poate folosi (din cauza unor ploi torențiale) artileria în fața puhoiului turcesc la care se adăugaseră și tătarii.

Pe dealul Roșcanilor, asediată de turci în ziua următoare, fără provizii, fără apă de băut și fără sprijinul artileriei, oastea a fost silită să capituleze. Deși printre condițiile capitulării una glăsuia despre păstrarea vieții prinșilor, turcii și-au călcat cuvîntul după numai cîteva ore. Cu o cruzime rar întîlnită, ostașii dezarmați au fost torturați și apoi uciși pînă la unul. Domnul Ion a fost ucis mișelește; apoi, cadavrul lui a fost legat de cozile a două cămile și rupt în două.

Frăția de arme moldo-ucraineană — pecetluită prin sînge în anii de domnie ai lui Ion Vodă — a mărit încrederea poporului romîn în posibilitatea eliberării sale de sub jugul turcesc, i-a dovedit cît de însemnat este să te bizui pe aliați credincioși — de felul cazacilor în timpul Domnului Ion și al rușilor de-a lungul vremurilor.

Concluzii la discuția asupra traducerilor literare

Dorind să aducă o contribuție la îmbunătățirea muncii editoriale în ce privește tipărirea în romînește a operelor ruse clasice și sovietice, ca și la îmbunătățirea calității traducerilor literare, gazeta noastră a deschis, cu peste două luni înainte, o discuție consacrată acestei probleme.

In țara noastră, operele literaturii ruse clasice și ale literaturii sovietice sînt larg răspîndite, fiind primite cu dragoste de masele cele mai largi de cititori.

Astăzi, după aproape zece ani de la eliberare, s-au făcut în această privință multe lucruri remarcabile. De unde înainte clasicii ruși erau cunoscuți numai în crîmpeie, adesea nesemnificative, astăzi operele lui Pușkin, Lermontov, Gogol, Belinski, Turgheniev, Nekrasov, Tolstoi, Ostrovski, Cehov și ale altora, sînt familiare printre zeci de mii, ba chiar sute de mii de oameni ai muncii. Cărțile maeștrilor realismului socialist în frunte cu Gorki, Maiakovski, Șolohov, Fadeev, Leonov, Tvardovski ș. a. sînt acum călăuze în lupta și munca sutelor de mii de oameni ai muncii.

Ținînd seama de aceste lucruri, este lesne de înțeles marea importanță pe care o reprezintă problema traducerilor în țara noastră.

Discuția a pornit din intenția de a ajuta tocmai lămurirea unui șir de chestiuni legate de problema traducerilor literare din limba rusă. Nivelul discuției a fost ridicat de participarea unor scriitori cu bogată experiență atît în creația proprie, cît și în opera de tălmăcire literară, ca Cezar Petrescu, Demostene Botez, Al. Philippide, Lucia Demetrius ș. a. In desfășurarea discuției, o seamă de laturi ale problemei au fost adîncite sau măcar atinse. Toți participanții la discuție au subliniat necesitatea îmbogățirii patrimoniului nostru cultural cu comorile literaturii clasice ruse și sovietice.

Pe lîngă o seamă de amănunte laterale, folositoare și ele, discuția a cuprins unele aspecte dintre cele esențiale ale problemei traducerilor literare: necesitatea de a se traduce; condițiile unei bune traduceri; limba traducerilor; funcțiile editurilor în realizarea și răspîndirea traducerilor; rostul criticii literare în îmbunătățirea operei de traducere în general și în special.

Toți participanții la discuție, fără excepție, au arătat deosebita însemnătate a acțiunii de transportare în limba noastră, pentru poporul nostru, în condițiuni optime, a comorilor literaturii clasice și ale celei progresiste contemporane și mai cu seamă a operelor scrise de clasicii ruși și de scriitorii sovietici. S-a arătat, în mod just, că operele literaturii sovietice, mai cu seamă, au rolul de mare importanță de a educa întregul nostru popor muncitor în spiritul ideilor comuniste, de a-i înfățișa pilde mărețe de eroism și de creație, de muncă avîntată în slujba patriei, de patriotism și de apărare a păcii, pilde care-l ajută în opera de construire a socialismului în țara noastră. De asemenea, operele literaturii sovietice sînt modele strălucite pentru literatura nouă a patriei noastre.

Majoritatea participanților la discuție a căutat să formuleze, într-un fel sau altul, condițiile de bază ce i se cer unei bune traduceri literare. Participanții la discuție au fost unanimi în a recunoaște că traducerea literară adevărată este și trebuie să fie operă de creație. Demostene Botez dă în această privință o precizare practică, anume că „textul definitiv al unei traduceri trebuiește redactat de un scriitor". Al. Philippide, susținînd aceeași idee, întrucîtva o și explică: „Traducerea este un act de creație. Creezi din nou în limba ta o operă literară străină".

Enunțînd acest principiu fundamental, participanții la discuție au căutat să descopere și să înfățișeze o seamă de condiții, fără cunoașterea și aplicarea cărora traducerea nu poate deveni operă de creație.

Astfel, referitor la tălmăcirile literare ce se fac din limba rusă, acad. Iorgu Iordan are multă dreptate, spunînd că scriitorul-traducător trebuie să cunoască el însuși limba din care traduce. La rîndul său, referindu-se la situația existentă, Cezar Petrescu arată că este deocamdată necesar a se folosi „binomul de traducători și stilizatori".

Se știe însă, că, oricît de sensibil și priceput ar fi traducătorul de text „literal", adică preparator al unui text „exact" dar fără vigoarea artistică a originalului, scriitorul-stilizator are a se sprijini în acest caz aproape numai pe intuiția sa scriitoricească, deoarece numai contactul direct între scriitorul-traducător și opera tradusă poate da naștere rezultatului optim, dorit.

Pornind de la ideea că traducerea trebuie să fie operă de creație, s-a formulat în cursul discuției întrebarea referitoare la gradul în care personalitatea traducătorului se poate reflecta în traducere. Desigur, nu toți scriitorii valoroși în propria lor operă pot fi și traducători valoroși. Nu oricine poate, renunțînd la propria sa personalitate, la propriul stil, să se integreze organic în personalitatea și în stilul autorului tradus. Această idee l-a făcut pe Demostene Botez să afirme: „E de o mie de ori mai preferabil un Turgheniev „sadoveanizat" sau un Krîlov „arghezizat", decît un Turgheniev lipsit de orice farmec stilistic, sau un Krîlov plicticos prin neputința creatoare a unui stilizator de circumstanță".

Soluția cea mai bună în această privință, mulți au văzut-o în alegerea operelor de traducere după anumite afinități cu autorul tradus. In acest caz, exactitatea literară a traducerii e mai asigurată și cerința, manifestată cu multă dreptate de Al. Philippide, ca scriitorul-traducător, „să nu înfrumusețeze textul potrivit cu inspirația lui personală" poate fi îndeplinită.

Ținta este, în orice caz, aceea de a da traduceri care să reprezinte cît mai bine pe autorul tradus, ideile lui, stilul etc. In această privință, trebuie luptat împotriva nivelării a industrializării traducerilor, lucru care se face uneori, prin aplicarea nejustă la toate cărțile tălmăcite a aceluiași nivel de limbă și de stil. Acest lucru se întîmplă adesea din vina unor colaboratori ai editurilor, care nu înțeleg totdeauna diferențele de stil la autorii străini editați și pretind de la stilizatori de ocazie o „stilizare" circumstanțială, din dorința—sinceră în fondul ei — de a realiza un lucru „frumos". Dar să nu se uite că între Tolstoi și Turgheniev, mari scriitori amîndoi, sînt uriașe diferențe de stil. Dacă opera amîndorura se va tălmăci în același stil, cu floricele căutate, cu arhaisme nepotrivite, cititorul de la noi va citi o operă falsificată, făcîndu-și despre stilul ambilor scriitori o părere cu totul nejustă. Observația făcută de Demostene Botez merită a fi luată în seamă de edituri. „A stiliza o traducere nu înseamnă a „literaturiza" originalul, a-l face „frumos", a-l „găti cu podoabe", cu orice chip, a-l turna în text cine știe ce esențe de sirop, indiferent de tonul lucrării originale și de vigoarea ei. Nu pentru asta se cere intervenția unui scriitor, ci pentru a da suflul de viață operei așa cum pulsează în original".

Vorbind despre traducerile de poezie, Al Philippide afirmă că poetul traducător „trebuie să intuiască starea de spirit a poetului în momentul în care a compus poezia", iar Victor Kernbach arată că poetul traducător „e obligat să se informeze asupra întregii opere a poetului, să-i studieze biografia și, pe cît cu putință, procesul de creație, ba chiar într-o oarecare măsură împrejurările din viață care au inspirat crearea cutărei opere și, bineînțeles, înainte de toate, condițiile vieții sociale.

De la asemenea afirmații, unii participanți la discuție au ajuns la concluzia justă că fiind operă de creație, cum s-a arătat, traducerea literară este simultan și operă științifică, în sensul că traducătorul trebuie să fie informat cu mijloacele științei asupra tuturor condițiilor în care a fost creată opera pentru a ști s-o creeze din nou, la rîndul lui în limba în care o traduce, cît mai aproape de intențiile autorului.

Un alt aspect al problemei, foarte dezbătut în discuție, a fost acela al funcțiilor editurii. Din întreaga discuție a reieșit în primul rînd un lucru, susținut unanim: importanța rolului editurilor în realizarea și răspîndirea traducerilor. Unii dintre cei care au luat parte la discuție, printre care Tudor Arghezi și Lucia Demetrius au declarat că editurile (referințele s-au făcut în special la „Cartea Rusă", dar și la secțiile de traduceri ale altor edituri) au adesea un aparat intern prea complicat care nu totdeauna ajută cum s-ar cuveni tipărirea traducerii în cele mai bune condiții.

Firește, editura nu se poate lipsi de un aparat redacțional, dar rostul lui nu trebuie să fie intervenția abuzivă sau incompetentă în opera de traducere, ci sprijinirea realizării de traduceri bune. Aparatul editorial trebuie ales cu cea mai mare grijă, iar în componența lui trebuie să intre oameni competenți, negreșit și scriitori, lucru care nu se prea face. Un aparat rău orînduit poate să ducă la realizarea unor traduceri cenușii, care nimicesc — în parte sau total — valoarea operei. Cînd într-o traducere intervin, din sînul acestui aparat, unii oameni nepotriviți acestei munci, se întîmplă lucrul pe care Demostene Botez îl generalizează astfel: „Editurile au în genere preferință pentru traducerile „cuminți", liceene, beiferești și se tem de curajul stilizatorului-scriitor chiar atunci cînd acesta, cunoscînd bine autorul tradus și tonalitatea scrisului său, caută să-l transpună în romînește și altfel decît prin decalcarea în romînește, după sistemul cu care se copiază o hartă pe geam". Datorită participării abuzive a unora dintre membrii colectivului de editură, se săvîrșesc uneori greșeli de stil, de limbă, alteori se denaturează chiar sensul ideilor originalului, ca în exemplele pe care le înfățișează cu lux de amănunte Lucia Demetrius, acad. Iorgu Iordan și alții.

Unii participanți la discuție au observat și faptul că editurile, cînd își caută traducători pentru anumite opere, nu totdeauna țin seamă de afinitățile dintre traducător și autor, distribuind traducerea adesea în mod arbitrar.

Altă chestiune, din păcate nu îndeajuns de adînc discutată, a fost necesitatea ajutorului criticii. Puțini au arătat — și numai în treacăt — că criticii noștri neglijează problema importantă a traducerilor literare. Majoritatea criticilor noștri, așa cum observă cu justețe Cezar Petrescu, în general „au povestit opera autorului clasic rus sau sovietic, au rezumat subiectul, oprindu-se la evoluția și revoluția personajelor importante, fără a semnala măcar în treacăt procesul de creație al autorului", „chinul cuvîntului" pînă ce a găsit versiunea definitivă — și cu atît mai puțin, fără a ține socoteală de lupta traducătorului și stilizatorului să nu trădeze accentele adevărate ale originalului".

Prezența criticii este vădit necesară, tocmai pentru îmbunătățirea în cursul timpului a traducerilor literare ce se fac mereu.

De limba literară a traducerilor s-a ocupat mai temeinic numai acad. Iorgu Iordan. Referințe interesante au făcut și alții (Lucia Demetrius, Cezar Petrescu) dar mai mult lateral.

Dacă discuția s-a străduit să contribuie la lămurirea problemei traducerilor literare, și, parțial, a reușit să clarifice unele aspecte, ea a avut însă și lipsuri serioase.

O lipsă a fost, în primul rînd, caracterul ei mai mult teoretic, abstract. Mulți dintre participanți s-au mulțumit să teoretizeze, iar cînd a fost vorba de exemple din practică, de contribuție concretă, s-au mărginit la amănunte, e drept, demne de luat în seamă, dar nu dintre cele mai esențiale.

Redacția n-a condus destul de organizat această discuție, ceea ce a determinat prea multe repetări pe parcursul ei; totodată, a lăsat neexplorate sau numai atinse în treacăt unele zone de seamă ale problemei, cum este de pildă rolul criticii, planificarea editorială, limba traducerilor etc.

Deși redacția a invitat la această discuție și pe unii critici (de ex., Silvian Iosifescu), din păcate aceștia nu au socotit că este necesar să-și spună cuvîntul. Și totuși e vădit că criticii noștri ca Silvian Iosifescu, Ov. S. Crohmălniceanu, Ion Vitner și alții ar fi putut aduce o contribuție prețioasă la elucidarea problemei.

Regretabil este și faptul că nimeni din partea editurilor noastre nu s-a angajat în dezbaterile ce erau atît de firesc legate de însăși existența editurilor. Era de așteptat ca măcar conducerea editurii „Cartea Rusă" să-și fi spus aci cuvîntul, prezentînd totodată experiența și punctul de vedere editorial.

Problema traducerilor literare din literatura clasică rusă și sovietică, așa cum s-a arătat de atîtea ori, este astăzi de covîrșitoare însemnătate pentru cultura noastră nouă, pentru poporul nostru muncitor.

Discuția, chiar dacă nu și-a atins ținta decît parțial, ar fi util să fie continuată pe plan mai vast, cu mijloace mult mai concrete: în sînul Uniunii Scriitorilor, în sînul editurilor noastre, în munca practică a traducătorilor.

Poporul nostru, dornic de a cunoaște marile realizări ale literaturii sovietice, ale literaturii realismului socialist, cere traduceri multe și de cea mai bună calitate.

IN INTÎMPINAREA GLORIOASEI ANIVERSARI

23
AUGUST
1944-1954

Serbări populare ale prieteniei romîno-sovietice

BÎRLAD

In bătrînul parc din Bîrlad şi-au dat întîlnire duminică oamenii muncii din Bîrlad şi din împrejurimi, veniţi în mare număr să participe la serbarea prieteniei romîno-sovietice, iniţiată de comitetul regional A.R.L.U.S. Bîrlad.

Serbarea a fost deschisă de tov. Nicolae Trocan, preşedintele sfatului popular regional Bîrlad, care a vorbit despre mărețul şi frăţescul ajutor primit din partea Uniunii Sovietice de către ţara noastră în opera de construire a socialismului.

Bogate programe artistice, interpretate de echipe ale căminelor culturale din regiune, filme aduse de caravanele statului popular din localitate au fost vizionate, în diferite puncte ale parcului, de cei peste 10.000 de participanţi la această manifestare populară.

ALEXANDRIA

Zorile abia prindeau să mijească cînd pe uliţele comunei Buzescu, din raionul Alexandria, începuse să răsune freamăt vesel de glasuri, însoţit de huruitul căruţelor. Din comunele Nanov şi Mavrodin, din Nemciuleşti şi Ploscа, din Peret şi din Brînceni, cîteva mii de oameni au venit să ia parte la serbarea populară a prieteniei romîno-sovietice.

Serbarea a fost deschisă de tov. Ion Răşină, secretar al comitetului raional P.M.R. Alexandria, care a vorbit despre „Măreţul şi frăţescul ajutor al Uniunii Sovietice în construirea socialismului în patria noastră".

Mulţimea s-a despărţit apoi în grupuri compacte. O vie animaţie domnea în jurul expoziţiei de unelte şi maşini agricole sosite din Uniunea Sovietică la Gospodăria agricolă de stat din comuna Mavrodin. Cu mult interes a fost vizitată şi expoziţia de animale de rasă, amenajată de gospodăria agricolă de stat din Mavrodin, precum şi expoziţia de produse agricole a gospodăriei colective din Buzescu şi a şcolii agrotehnice.

Pe estrada din mijlocul poienii, au început să se desfăşoare programele artistice. Rînd pe rînd şi-au arătat măiestria echipele culturale de la Victoria I-P.T.T., Combustibilul-Bucureşti, echipa de coruri şi dansuri a căminului cultural din comuna Buzescu, formaţiunile de dansuri romîneşti din Plosca şi Mavrodin, orchestra Sfatului Popular raional Alexandria ş.a.

Pe terenul sportiv din apropiere, echipele sportive de handbal, volei şi fotbal din comunele Nanov şi Mavrodin şi-au disputat întîietatea în cadrul întrecerilor pentru cupa „23 August".

Serbarea s-a încheiat cu vizionarea filmului sovietic „Cîntece natale".

„Hudojnic"

DEMOSTENE BOTEZ

In timpul bombardamentelor americane din primăvara şi vara lui 1944 mă refugiasem intr-un sat. Ii zice Brătuleşti. Un sat înşirat de-a lungul şoselei care leagă Tincăbeştii de gara Periş. Nu departe de Bucureşti.

Să fi trecut doar cîteva zile de la 23 August, cind pe şoseaua aceea lăturalnică, incepură să se scurgă nesfirşite coloane sovietice.

Era o zi senină cu colorit de griu copt şi praf auriu in amurg, cind capul primei coloane poposi in dreptul fintinei cu roată şi ciutură din marginea satului.

De teama nemţilor in retragere, care mai mişunau încă prin locuri ferite, ţăranii încărcaseră tot avutul şi fugiseră să se ascundă în desişurile pădurii de la Scrovişte. In casele din sat rămăsese puţină lume.

Tunul se mai auzea boncăluind, departe, undeva, spre Intorsura Buzăului iar seara, zarea se inroşea brusc şi se intuneca iarăşi, de parcă ar fi fulgerat cine ştie unde.

Ţăranii din păduri nu ştiau încă ce se intimplase. Ei văzuseră numai trupele nemţeşti fugind in dezordine. Peste cimpii plutea parcă o veşnicie de aşteptare, încremenită ca in preajma furtunilor.

Cei rămaşi in sat aflaseră prin radio vestea schimbării şi aşteptau încă neliniştiţi semnele noii vremi. Nu-şi dădeau seama că soarta lor însăşi se schimbase.

Nu trecu mult şi, la fintină, copii, femei şi bătrini se adunaseră in jurul ostaşilor sovietici.

Unii veniseră cu căni, alţii cu ulcioare, ca să le fie de folos in vreun fel.

Ostaşii sovietici, prăfuiţi de drum, obosiţi de lupte, arătau multă prietenie şi erau tare dornici să stea de vorbă.

Dar ei vorbeau in limba lor, neînţeleasă de cei dimprejur, care se mulţumeau numai să-şi arate bucuria şi să facă din miini in semn că nu pricep nimic.

Din pricina asta rămîneau sfioşi, cu ochii plini de lumină şi uimire.

Intr-un grup se infiripă totuşi o încercare de înţelegere prin semne. Copiii mai ales, manevrau miinile şi degetele cu mare iscusinţă şi foarte complicat, arătînd cînd spre piept, cînd spre ostaşi, cînd spre zare.

Se vedea însă bine că sovieticii voiau neapărat o lămurire precisă pentru care insistau mereu, căutînd cu orice chip să se înţeleagă. Dar treaba asta nu mergea deloc. In privinţa mărturisirii sentimentelor de dragoste şi prietenie, lucrurile mergeau uşor: se făceau semne in dreptul inimii, se schiţau îmbrăţişări, ba chiar, soldaţii ridicau pînă deasupra capului cite un băieţaş, sărutîndu-l de parcă ar fi fost al lor.

Dar să transmită intrebarea serioasă care-i interesa, să afle ceea ce ţineau neapărat să ştie era cu neputinţă. Se vedea bine că semnele sint neputincioase pentru asta şi că vorbirea n-a fost degeaba inventată.

Un ofiţer işi dădu chipiul pe spate privind cu vădit necaz in toate părţile, in căutarea unei soluţii.

Soluţia o găsi un băieţaş de vreo opt ani, care alergase la fintină lăsind la voia intimplării trei curcanaşi pe care-i păştea pe marginea şoselei.

Ii zicea Ionel.

Zise: — „Fug să-l chem pe nenea pictoru". Şi o şi zbughi repede spre sat. Sub paşii lui, nouraşi mici de praf albicios se ridicau regulat şi ritmic, de parcă nişte gloanţe ar fi muşcat pămîntul in urma lui.

„Nenea pictoru" era intr-adevăr un pictor, refugiat şi el in Brătuleşti din cauza bombardamentelor.

Pictorul acesta ieşea deseori in cimp, la poalele pădurii, şi la marginea lacului Tincabeşti să picteze. Şi mai totdeauna avea ca spectator băieţaşul cu ideea, pe Ionel. Vorbind ei între ei de multe şi de toate, şi fireşte de ruşi şi de nemţi, Ionel aflase că „nenea pictoru" ştie ruseşte.

Acu era prilejul să se vadă dacă ştie ori nu.

Dealtfel, Ionel nici nu-i pusese vreodată spusele la îndoială, ci se minunase numai.

Văzind că nu-i cu putinţă să se înţeleagă cu sătenii şi să afle ceea ce voiau să ştie, soldaţii sovietici se împrăştiară la căruţe şi erau gata să plece cind dinspre sat apăru Ionel cu „nenea pictoru".

Ionel părea foarte agitat. Gesticula într-una cu tot trupul intors spre pictor, cind alături de el, cind ieşindu-i inainte.

Coloana pornise.

Ostaşul din prima căruţă pictorul i se adresă in ruseşte, dind intii bună ziua. Ostaşul opri. Opriră şi ceilalţi.

Cind auziră despre ce-i vorba, pictorul fu indată inconjurat de ruşi.

Pictorul le-a dat lămuririle necesare. Oamenii voiau să ştie dacă in satul acela şi in celelalte din împrejurimi nu sint epidemii sau epizootii. Asta era totul.

Dar discuţia nu s-a terminat aici.

S-a încins vorbă mai lungă, prietenească.

La un moment dat, unul dintre ostaşi l-a întrebat ceva pe pictor, şi atunci, ştiu că el i-a răspuns cu vorba „hudojnic".

Ştiu asta bine de tot, şi-am s-o ţin minte toată viaţa, fiindcă vorba asta a stirnit un entuziasm nemaipomenit.

Soldaţii se ingrămădeau să-i stringă mina, să-l îmbrăţişeze pe pictor, iar feţele lor erau luminate de bucurie şi admiraţie.

— „Hudojnic..." „hudojnic"... işi repetau ruşii, uitindu-se cind unul la altul, cind la „nenea pictoru".

Atunci n-am ştiut ce înseamnă vorba asta şi nici nu-mi inchipuiam ce poate să însemne pentru ca să stirnească atita prietenie şi dragoste.

După ce-a plecat coloana, m-am întors în sat cu pictorul şi, fireşte, cel dintii lucru l-am întrebat:

— Ce-i aceea „hudojnic"?

— „Hudojnic" îmi explică el rizind, inseamnă pictor pe ruseşte. M-au întrebat cu ce mă ocup in sat, ce fac, şi le-am spus că sint pictor. Asta-i tot.

Atunci am înţeles pentru intiia oară legătura strinsă dintre artişti şi poporul sovietic şi marea dragoste a acestuia pentru artă.

Şi astăzi încă, după zece ani, chiar vorba mea romînească „pictor" se intregeşte fără să vreau cu toată bogăţia de dragoste pe care am simţit-o atunci la soldaţii ruşi pentru „hudojnici".

Din faptul acesta simplu, am înţeles ce limbă universală este arta, ce mult înfrăţeşte ea oameni şi popoare, ce mare este răspunderea artistului şi cit de puternic trebuie el să fie ancorat in popor.

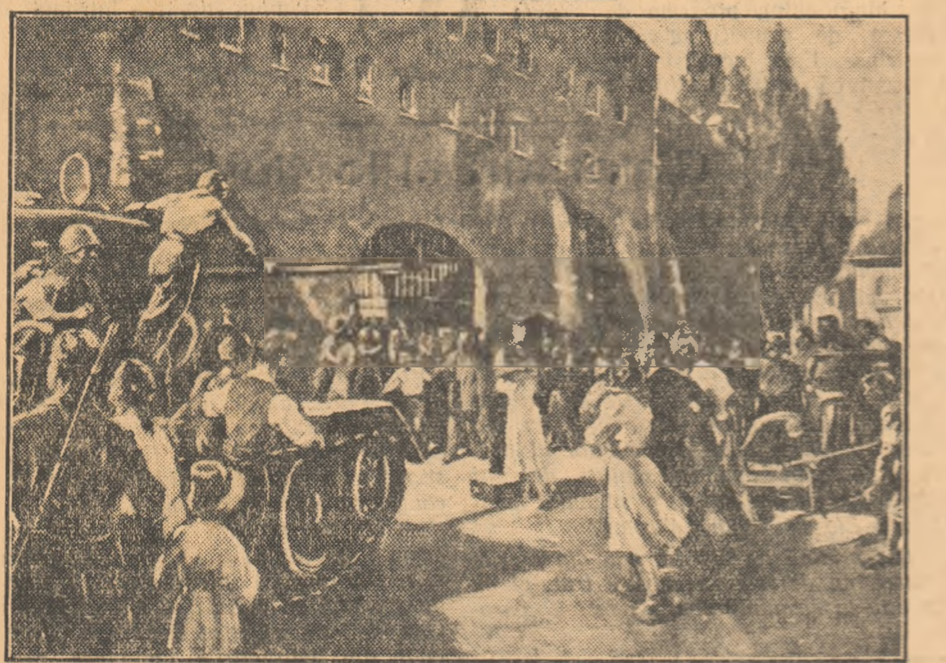

I. SCHÖN — „August 1944"

Nepieritoarea glorie

Colonel ŞTEFAN COŞTIAL

Prietenia şi frăţia de arme dintre poporul romîn şi marele popor rus au rădăcini adînci în trecutul îndepărtat al patriei noastre. In momentele cele mai grele ale luptei sale pentru independenţa de stat, poporul romîn a fost sprijinit frăţeşte de puternicul popor rus.

Umbrită de politica trădătoare, antisovietică, a guvernelor burghezo-moşiereşti ce s-au perindat la conducerea ţării pînă la 23 August 1944, această străveche prietenie şi frăţie de arme a renăscut mai puternică în prietenia şi frăţia de arme romîno-sovietică — închegată în luptele duse de poporul romîn alături de gloriosul popor sovietic împotriva hoardelor hitleriste.

Oamenii muncii din patria noastră nu vor uita niciodată luminosul august al anului 1944, cînd trupele fronturilor 2 şi 3 Ucrainean ale eroicei Armate Sovietice, zdrobind puternica grupare hitleristă din sectorul Iaşi—Chişinău au început acţiunea de eliberare a patriei noastre de sub jugul odios al hitleriştilor.

Inaintarea vijelioasă a armatei eliberatoare, în faţa căreia se rostogoleau în ţărînă diviziile de elită ale armatei hitleriste, a creat Partidului Comunist Romîn condiţiile necesare mobilizării şi conducerii cu succes a forţelor patriotice în lupta pentru răsturnarea dictaturii fascisto-antonesciene şi pentru organizarea luptei armate împotriva duşmanilor de moarte ai poporului romîn — cotropitorii hitlerişti.

Ca urmare a măsurilor luate din timp de Partidul Comunist, imediat după 23 August, unităţile Armatei a IV-a romîne aflate pe frontul din Moldova se descătuşează de trupele nemţeşti împotriva cărora întorc armele, alăturîndu-se diviziilor sovietice aflate în sectorul Iaşi—Chişinău. Armata I-a romînă, aflată în interiorul ţării, primeşte misiunea de a asigura securitatea graniţei Romîniei cu Ungaria hortistă, de a dezarma unităţile hitleriste şi a ocupa cele mai importante puncte din interiorul ţării, şi de a le păstra cu orice preţ pînă la sosirea forţelor Armatei Sovietice eliberatoare.

Unităţilor corpului de aviaţie şi Marinei Militare le-a revenit misiunea să sprijine trupele terestre, să dea lovituri puternice inamicului în aer şi pe apă, să asigure securitatea graniţelor maritime şi fluviale ale ţării.

In dimineaţa zilei de 26 august, ca urmare a măsurilor luate de Partidul Comunist, 11 divizii romîneşti cu un efectiv de peste 90.000 de oameni erau angajate în lupta împotriva ocupanţilor hitlerişti, pentru eliberarea patriei.

★

Hoardele fasciste, care asemenea unui stol de lăcuste au măcinat bogăţiile ţării în cei trei ani sîngeroşi de ocupaţie, au trecut la o rezistenţă turbată, urmărind să inece în sînge populaţia oraşelor, să pună mîna pe capitala ţării, să transforme ţara noastră în teatru de operaţiuni militare distrugătoare, cu scopul de a opri înaintarea impetuoasă a forţelor Armatei Sovietice eliberatoare.

In luptele pentru apărarea capitalei de vandalismele fasciste, gărzile patriotice muncitoreşti, în ale căror prime rînduri luptau comuniştii, şi cele cîteva unităţi militare aduse în capitală din centrele mai puţin importante, s-au acoperit de glorie nemuritoare. Ele au salvat capitala ţării de la distrugere, au nimicit unităţile hitleriste aflate în Bucureşti şi au luat 5464 prizonieri între care 7 generali şi 358 ofiţeri.

Coloana motorizată comandată de generalul hitlerist Gerstemberg, singura care a reuşit să se refugieze spre Ploeşti, a fost şi ea lichidată de unităţile Armatei a IV-a romîne.

La cîteva zile după aceasta, în ziua de 31 august, populaţia Bucureştiului a primit cu dragoste şi bucurie neţărmurită pe glorioşii ostaşi sovietici eliberatori.

Odată cu primele unităţi ale Armatei Sovietice a intrat în Bucureşti şi viteaza divizie „Tudor Vladimirescu" a voluntarilor romîni, ce primise botezul focului în lupta împotriva cotropitorilor hitlerişti în sectorul Deleni—Vaslui, unde a distrus o grupare de ofiţeri şi subofiţeri de peste 1000 de oameni.

Prăbuşirea planului comandamentului hitlerist de organizare a rezistenţei pe linia Galaţi—Nămoloasa—Focşani este urmată de o nouă încercare a acestuia de organizare a rezistenţei pe arcul Carpaţilor. Insă şi acest plan este sortit eşecului. Armata I-a romînă, care a operat din primele zile după 23 August 1944 ca avangardă strategică a Forţelor Armate Sovietice, şi-a îndeplinit cu cinste misiunea, blocînd graniţa de apus a ţării şi păstrînd poziţiile-cheie pe crestele munţilor Carpaţi pînă la sosirea grosului forţelor sovietice. In această etapă, forţele Armatei Sovietice, alături de care luptă vitejeşte divizia de voluntari romîni „Tudor Vladimirescu", Armatele romîne a I-a şi a IV-a dau lupte crîncene pentru eliberarea oraşelor Sf. Gheorghe, Salonta, Oradea, Satu Mare, Careii Mari etc.

GROSSU CRISTEA — „Frăţia de arme romîno-sovietică".

In luptele pentru eliberarea oraşului Sf. Gheorghe s-a acoperit de glorie nepieritoare divizia de voluntari romîni „Tudor Vladimirescu" care acţiona în cadrul Armatei a 27-a Sovietice.

Eliberarea acestui oraş constituie prima din marile victorii cucerite de ostaşii diviziei „Tudor Vladimirescu" în luptele împotriva hitleriştilor. Comandantul Armatei a 27-a Sovietice a citat prin ordinul său de zi divizia de panduri, felicitînd din toată inima pe ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii diviziei „Tudor Vladimirescu" cu ocazia cuceririi oraşului şi fortăreţei Sf. Gheorghe.

In luptele crîncene ce s-au dat pentru eliberarea oraşului Oradea, sîngele înfrăţit al ostaşilor romîni şi sovietici a stropit din belşug cîmpiile mănoase din jurul oraşului, străzile sale, cimentînd temelia de neclintit a frăţiei de arme romîno-sovietice.

In această luptă, ca şi în toate celelalte purtate împotriva cotropitorilor hitlerişti, ostaşii romîni au simţit din plin ajutorul frăţesc al Armatei Sovietice.

Pe plaiurile patriei noastre au căzut eroic în luptă mulţi fii ai poporului sovietic, printre care maiorul Kunikov, Erou al Uniunii Sovietice, sergenţii Dmitri şi Iakov Lukanin şi alţii.

Unul după altul sînt eliberate de vitejii ostaşi sovietici şi romîni oraşele şi satele din Ardeal. In noaptea de 24 spre 25 septembrie, prin eliberarea oraşelor Satu Mare şi Careii Mari, întreg teritoriul patriei noastre fusese eliberat.

Oamenii muncii din Ardeal, romîni, unguri, secui, care purtaseră pe grumaji jugul odios fascisto-hortist, au primit pe eliberatori cu ochii înecaţi de lacrimile bucuriei şi recunoştinţei.

Prin aceasta, însă, lupta unităţilor romîneşti care au participat alături de Armata Sovietică la războiul anti-hitlerist nu s-a terminat. Popoarele Ungariei şi Cehoslovaciei sîngerau încă sub jugul ocupaţiei hitleriste. Ele aşteptau pe eliberatori cu aceeaşi încredere şi speranţă cu care i-a aşteptat şi poporul romîn în august 1944.

Armata romînă, înfrăţită prin legături de sînge cu Armata Sovietică eliberatoare, îşi continuă lupta aducînd contribuţia sa la eliberarea popoarelor Ungariei şi Cehoslovaciei, la zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste.

Trei divizii romîneşti au luptat alături de eroicele unităţi ale Armatei a 7-a de Gardă Sovietice, pentru eliberarea Budapestei. In această luptă şi-au jertfit viaţa aproape 10.000 de soldaţi, sergenţi şi ofiţeri romîni. In luptele pentru eliberarea oraşului Debreţin pandurii diviziei „Tudor Vladimirescu" au săvîrşit fapte de înalt eroism. Ca o recunoaştere şi preţuire a acestor fapte, Inaltul Comandament Sovietic citează divizia prin ordin de zi şi îi oferă denumirea oraşului eliberat — Debreţin.

Cu acelaşi elan şi vitejie au luptat ostaşii romîni alături de cei sovietici şi pentru eliberarea Cehoslovaciei. Oraşele Tisovăţ, Brazno, piscurile înalte ale masivului Javorina au fost eliberate cu preţul a mari jertfe.

Sîngele ostaşilor romîni vărsat pe cîmpiile Ungariei, în masivele muntoase ale Cehoslovaciei, constituie mărturia de neşters a marii prietenii ce leagă poporul nostru de poporul frate cehoslovac şi de cel maghiar.

★

In tot timpul luptei împotriva cotropitorilor hitlerişti, pentru eliberarea Patriei noastre şi popoarelor frăţeşti din Ungaria şi Cehoslovacia, Partidul Comunist a fost inspiratorul, organizatorul şi conducătorul acestei lupte.

Partidul este cel care a mobilizat şi unit într-un mănunchi strîns toate forţele poporului romîn în lupta împotriva Germaniei hitleriste. La chemarea sa, mii şi mii de tineri în frunte cu utecîştii au plecat pe front pentru a lua locul celor căzuţi în luptă cu duşmanul.

Oamenii muncii din fabrici, uzine şi de pe ogoare au răspuns cu însufleţire chemării partidului şi nu şi-au precupeţit eforturile pentru a asigura frontul cu cele necesare.

Ostaşii romîni, încleştaţi în lupta cu duşmanul, simţeau la tot pasul grija şi dragostea părintească a partidului şi a oamenilor muncii. Aceasta le mărea încrederea în victoria cauzei drepte pentru care luptau.

Capitularea necondiţionată a Germaniei hitleriste, ca urmare a victoriilor grandioase ale Armatei Sovietice, a încununat lupta eroică a poporului sovietic şi glorioaselor sale forţe armate.

Poporul romîn, Forţele sale Armate se mîndresc cu contribuţia însemnată ce au adus-o în lupta pentru zdrobirea cotropitorilor hitlerişti, cu faptul că ostaşii celor 14 divizii romîneşti au luptat pentru eliberarea patriei noastre, a popoarelor frăţeşti din Ungaria şi Cehoslovacia. Armata noastră Populară este legată prin sîngele vărsat de ostaşii romîni şi sovietici în lupta împotriva hitleriştilor, de invincibila Armată Sovietică, eliberatoarea popoarelor.

Pe drumul înfloririi agriculturii noastre

Prof. NICOLAE GIOSAN
locţiitor al ministrului Agriculturii şi Silviculturii

Sub îndrumarea partidului, oamenii muncii din patria noastră au desfăşurat în cei zece ani care au trecut de la eliberare, o vastă şi susţinută activitate creatoare pentru lecuirea rănilor războiului, pentru învingerea înapoierii economice şi culturale moştenită de la regimul burghezo-moşieresc, pentru construirea socialismului.

Producţia industrială a depăşit de aproape de trei ori producţia anului 1938, iar realizările social-culturale obţinute situează ţara noastră printre ţările cele mai înaintate din lume.

Succese însemnate au fost obţinute şi în agricultură. Reforma agrară revoluţionară din 1945, prin care s-a împărţit un milion ha. pămînt ţăranilor muncitori, la care s-au adăugat încă nu de mult 500.000 ha. din rezervele de stat, politica permanentă de sprijinire materială a ţărănimii muncitoare prin credite şi înlesniri financiare, maşini şi unelte agricole, seminţe selecţionate, material săditor vitipomicol, reproducători de rasă, ajutor agrotehnic etc., precum şi politica de îngrădire a exploatării chiabureşti au stăvilit procesul de pauperizare a ţăranilor muncitori şi au constituit baza pentru ridicarea simţitoare a nivelului lor de trai.

In acelaşi timp, în fiecare sat al ţării, se văd şi rezultatele lichidării analfabetismului, realizările în munca de răspîndire a culturii în mase, îmbunătăţirea sistematică a stării sanitare a oamenilor.

Un eveniment de mare importanţă pentru dezvoltarea agriculturii îl constituie crearea sectorului socialist la sate, ca urmare a rezoluţiei istorice a Plenarei C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949.

Pe baza liberului consimţămînt, s-au constituit 2045 gospodării agricole colective, însumînd 742.000 ha. şi 2 344 întovărăşiri agricole pentru lucrarea în comun a pămîntului, cuprinzînd 118.000 familii cu 272.000 ha.

Folosind maşinile agricole ale statului, aplicînd într-o măsură tot mai mare metodele agrotehnice sovietice, urmînd cu încredere experienţa colhozurilor sovietice cu privire la dezvoltarea mai multor ramuri de producţie şi de mărire a avutului obştesc, multe gospodării colective au dovedit în mod convingător superioritatea lor faţă de gospodăriile individuale, obţinînd recolte de 2—3 ori mai mari, care au asigurat ridicarea bunăstării colectiviştilor.

Numeroasele vizite făcute de ţăranii muncitori din ţara noastră în U.R.S.S., ca şi îndrumările pline de înţelepciune ale colhoznicilor, muncitorilor şi tehnicienilor agriculturii sovietice care ne-au vizitat ţara, au contribuit de asemenea în măsură însemnată la realizarea acestor succese.

Şi gospodăriile agricole de stat obţin rezultate frumoase pe măsură ce reuşesc să folosească cu tot mai multă eficacitate experienţa colhozurilor din U.R.S.S. în măsura în care îşi organizează suprafeţele agricole după principiile complexului care poartă numele marilor savanţi ruşi şi sovietici Dokuceaev, Kostîcev şi Viliams şi aplică efectiv metodele avansate sovietice de lucrare a solului şi organizare a muncii.

Este sugestiv exemplul din anul în curs, cînd gospodăriile agricole de stat au aplicat pe aproximativ 40% din suprafaţa totală cultivată cu porumb şi cartofi cunoscuta metodă sovietică a semănatului şi plantatului în cuiburi aşezate în pătrat.

Călăuzindu-se de învăţătura marelui Lenin că numai marea industrie de maşini poate să reorganizeze agricultura pe baze tehnice înaintate, au fost înfiinţate în 1948 primele staţiuni de maşini şi tractoare, după exemplul celor sovietice.

An de an, prin grija partidului şi a guvernului, a crescut înzestrarea S.M.T.-urilor — al căror număr a ajuns la 220 — cu maşini şi agregate, astfel că în prezent ele deţin peste 10.000 de tractoare şi numeroase maşini agricole trase de tractoare.

In primăvara anului trecut, S.M.T.-urile au executat de patru ori mai multe lucrări decît în primăvara anului 1952, iar potrivit datelor recent publicate, numai în campania din primăvara acestui an S.M.T.-urile au şi realizat aproape 800.000 de hantri.

Aşezarea agriculturii pe o bază tehnică nouă, care este de primă importanţă pentru sporirea producţiei agricole, era de neconceput, fără multilateralul ajutor, care a permis fabricarea în ţara noastră a mii de tractoare, iar în uzinele din alte oraşe fabricarea a diferite maşini agricole tractate, din materie primă importată din U.R.S.S., cu ajutorul documentaţiei tehnice sovietice şi sub îndrumarea nemijlocită a specialiştilor sovietici cu înaltă calificare. De asemenea, pe ogoarele patriei noastre lucrează numeroase maşini şi tractoare de înaltă tehnicitate venite din U.R.S.S. cum sînt: tractorul „Stalineţ", tractoarele U2, U3 şi U4, combinele autopropulsate S4, combinele de recoltat bumbac etc.

O mare dezvoltare, îndeosebi după reforma învăţămîntului din 1948, a luat învăţămîntul agricol profesional, mediu şi superior, ca şi învăţămîntul de masă, care devine tot mai mult, după exemplul sovietic, realist ştiinţific şi se orientează spre învăţătura agrobiologiei sovietice.

In anii puterii populare au fost asigurate condiţiuni prielnice pentru dezvoltarea continuă a ştiinţelor agricole.

Infiinţarea de noi institute de cercetări ştiinţifice, ca Institutul de cercetări pentru mecanizarea şi electrificarea agriculturii şi Institutul de patologie şi igienă animală, dezvoltarea simţitoare a celor 3 institute existente (Institutul de cercetări agronomice, Institutul de cercetări zootehnice, Institutul de cercetări silvice) prin lărgirea reţelei experimentale cu noi staţiuni, secţii şi laboratoare, înzestrarea lor cu aparatură modernă, au creat oamenilor de ştiinţă, al căror număr a crescut considerabil, un cadru tot mai corespunzător pentru cercetările legate de producţia agricolă.

O cotitură profundă în orientarea ştiinţifică şi creatoare a muncii de cercetare în agricultura ţării noastre s-a produs după istorica sesiune din 1948 a Academiei Unionale de Ştiinţe Agricole „V.I. Lenin", care a însemnat înfrîngerea curentelor idealiste în biologie şi a consacrat victoria orientării materialiste miciuriniste.

Inarmaţi cu această orientare ştiinţifică justă, oamenii de ştiinţă din agricultura R.P.R., punîndu-şi capacitatea lor de muncă în folosul rezolvării problemelor ştiinţifice izvorîte din cerinţele multiple ale producţiei agricole, au obţinut însemnate succese, care au contribuit la creşterea producţiei la hectar şi a productivităţii animalelor.

Aceste succese, dintre care unele au fost distinse cu Premiul de Stat, se referă la introducerea complexului Dokuceaev-Kostîcev-Viliams în condiţiile ţării noastre, la stabilirea sistemului raţional de lucrare a solului şi de îngrăşare a plantelor pe baza învăţăturii lui Viliams. S-au creat de asemenea soiuri noi de plante agricole mai valoroase decît cele existente în cultură, pe baza aplicării metodelor agrobiologice miciuriniste. Astfel sînt soiurile de grîu de toamnă „Bărăgan 77" şi „Tg. Frumos 16" soiurile de ovăz „Tg. Frumos 9" şi „I.C.A.R. 878", soiurile de sfeclă recent create „Lovrin 532" şi „Cîmpia Turzii 34" şi multe alte soiuri noi şi linii de perspectivă la principalele plante agricole. S-au introdus în cultură unele plante noi, ca plantele textile abutilonul şi chenaful. De asemenea, s-au elaborat cu succes metode şi preparate noi pentru combaterea numeroşilor dăunători animali şi vegetali ai plantelor, s-au făcut studii privind culturile forestiere de protecţia cîmpului, refacerea, protecţia şi amenajarea pădurilor şi ameliorarea terenurilor degradate. Biologul Palocsay, colaborator al Academiei R.P.R., a creat un soi nou de piersic, rezistent la atacul insectelor şi care, prin educare dirijată, a fost aclimatizat în zona Munţilor Apuseni; el a creat apoi soiuri noi de măr, vişin, hibrizi între pătlăgele roşii şi ardei gras cu un bogat conţinut în vitamina C. S-au elaborat unele metode care asigură folosirea şi întreţinerea mai eficace a parcului de maşini şi tractoare.

O contribuţie deosebit de valoroasă la dezvoltarea ştiinţei agricole o constituie lucrarea de mari proporţii a acad. prof. Traian Săvulescu, „Monografia uredinalelor", distinsă recent cu Premiul de Stat clasa I.

Aplicîndu-se cu succes metodele sovietice ale zootehniştilor din şcoala lui M.F. Ivanov, s-au obţinut rezultate bune şi în cercetările privind perfecţionarea raselor de animale existente. S-au obţinut succese şi în crearea de rase şi tipuri noi de animale şi păsări, cu o producţie mai ridicată, cum este merinosul de Palas (cu o producţie medie de 6,3 kg. şi maximă de 13,5 kg. lînă) sau rasa nouă de porci care se consolidează în prezent, obţinută din încrucişarea porcului local „stocli" cu „marele alb", importat din U.R.S.S. Realizări însemnate au fost obţinute şi în elaborarea de metode şi preparate pentru combaterea bolilor la animale, cum sînt noile vaccinuri cu calităţi imunogene superioare ale d-rului I. Suhaci, sau ca vaccinul contra agalaxiei contagioase a oilor şi caprelor, vaccinul „H" contra pestei aviare, serul anticărbunos, numeroase metode şi tehnici noi pentru diagnosticarea, prevenirea, tratamentul şi combaterea bolilor infecto-contagioase, elaborate la Institutul de patologie şi igienă animală.

In urma rezultatelor bune obţinute în cîmpurile experimentale şi în producţie, s-au încetăţenit tot mai mult cunoscutele metode sovietice ca: iarovizarea seminţelor, semănatul în rînduri încrucişate sau în cuiburi aşezate în pătrat, polenizarea artificială suplimentară, ciupitul şi cîrnitul bumbacului, plantarea de vară a cartofilor, producerea răsadurilor de legume în ghivece nutritive ş.a.

In cursul acestui an, „Săptămîna agrotehnicii sovietice" organizată de Consiliul General A.R.L.U.S., Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, Societatea pentru Răspîndirea Ştiinţei şi Culturii şi Ministerul Culturii între 30 mai—6 iunie, a prilejuit o bună ocazie pentru popularizarea pe tot cuprinsul republicii noastre a acestor metode sovietice.

Monumentala Expoziţie agricolă unională care s-a deschis la 1 august la Moscova, va însemna un nou ajutor pentru cunoaşterea şi folosirea în producţie a numeroaselor realizări obţinute de ştiinţa şi practica agriculturii celei mai înaintate din lume.

In realizarea hotărîrilor Plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953, oamenii muncii din ţara noastră învaţă necontenit din lupta oamenilor sovietici pentru îndeplinirea grandiosului program de dezvoltare a agriculturii sovietice trasat de Plenarele C.C. al P.C.U.S. din septembrie 1953 şi februarie-martie şi iunie 1954.

Oamenii muncii din R.P.R. sînt convinşi că, învingînd greutăţile şi lipsurile care se mai ivesc şi care împiedică valorificarea din plin a posibilităţilor mari pe care le are agricultura ţării noastre, vor duce la îndeplinire sarcinile trasate de partid pentru asigurarea în proximii 2—3 ani a unui belşug de produse agro-alimentare.

Securitatea colectivă şi ţările mici ale Europei apusene

Nota adresată la 24 iulie de Guvernul Sovietic guvernelor celor trei puteri apusene a fost întîmpinată cu un mare interes în toate ţările Europei apusene, inclusiv în ţările mici — Belgia, Olanda, Suedia, Norvegia, Danemarca etc. Postul de radio Bruxelles a transmis că Nota sovietică se află în centrul atenţiei opiniei publice din Belgia. Toate ziarele influente din Olanda comentează de asemenea această Notă. Propunerile sovietice sînt larg discutate şi de presa ţărilor scandinave.

Este drept că majoritatea ziarelor burgheze din aceste ţări nu au făcut o apreciere obiectivă a Notei Guvernului Sovietic, nici nu au studiat-o independent, preferînd să prezinte cititorilor lor tot felul de scorniri de provenienţă vădit transoceanică. Cu toate acestea, opinia publică a ţărilor mici ale Europei apusene, în pofida dezinformării presei burgheze, examinează cu atenţie propunerile sovietice cu privire la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, sprijină tot mai activ aceste propuneri.

Bazîndu-se pe „planul Marshall“, Statele Unite au supus dominaţiei lor economia ţărilor mici. Capitalul american a acaparat numeroase poziţii-cheie în industria, comerţul şi băncile Olandei, Norvegiei, Greciei. Monopolurile americane au devenit adevăraţii stăpîni ai Congoului Belgian. Uraniul extras din Congo este exportat exclusiv în S.U.A., în virtutea acordului impus Belgiei încă în anii războiului de monopolurile americane.

Participarea cîtorva ţări mici vesteuropene la blocul agresiv al Atlanticului (N.A.T.O.) a pus sub controlul generalilor americani armatele acestor ţări.

Sub presiunea cercurilor agresive ale S.U.A., ţările mici ale Europei apusene sînt nevoite să ia parte activă la cursa înarmărilor, atît de păgubitoare pentru ele. Revista burgheză engleză „Economist“ a prezentat o serie de date semnificative privind cheltuielile militare ale ţărilor-membre ale N.A.T.O.-ului. Potrivit acestor date, începînd din anul 1949 (anul creării N.A.T.O.-ului) şi pînă în anul 1954, cheltuielile militare ale unor ţări mici ca Belgia, Danemarca, Grecia, Luxemburg, Olanda, Norvegia au crescut de aproape 3 ori.

Faptul că pe teritoriul ţărilor mici ale Europei există baze militare, aerodromuri, depozite americane, constituie o serioasă primejdie pentru securitatea acestor ţări, creează în aceste ţări o stare de spirit de nelinişte, seamănă teama şi neîncrederea în rîndul populaţiei.

Drept camuflaj al politicii lor de supunere a ţărilor mici, ideologii americani ai imperialismului prezintă tot soiul de „teorii“ despre moartea treptată a suveranităţii statale a ţărilor vesteuropene, mai ales a celor mici, despre faptul că epoca statelor suverane, independente, ar fi trecut, chipurile. Sociologul american Straus-Hupe a încercat să dovedească în cartea sa „Zona indiferentismului“ că Europa nu are nici un fel de perspective pentru o dezvoltare ulterioară, deoarece pe această cale suveranitatea naţională a statelor europene constituie un obstacol de seamă.

Dar lucrurile nu se rezumă la discuţii teoretice. Potrivit tratatului de la Paris, ţările vesteuropene pierd dreptul de a avea forţe armate naţionale, dreptul de a rezolva problemele apărării şi dizlocării trupelor etc. „Comunitatea defensivă europeană“ pune capăt independenţei ţărilor mici care au semnat tratatul de la Paris. Nu întîmplător influentul ziar belgian „La Libre Belgique“ scria cu amărăciune că, odată în „comunitatea defensivă europeană“, Belgia „va înceta să mai existe“ şi că această comunitate „va face plăcere doar cîtorva mari puteri“. Acestea sînt cîteva trăsături caracteristice ale principiilor politicii „atlantice“ faţă de ţările mici ale Europei apusene.

Propunerile Uniunii Sovietice cu privire la securitatea colectivă în Europa sînt fundamentate pe cu totul alte principii. După cum se ştie, Uniunea Sovietică pleacă de la premiza că la acest sistem pot lua parte toate statele europene, indiferent de orînduirea lor socială, de numărul populaţiei, de potenţialul industrial. In sistemul de securitate colectivă, toate statele-membre, mari şi mici, vor fi egale între ele. In preambulul la proiectul principiilor fundamentale ale „Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa“, prezentat de V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., spre examinarea conferinţei de la Berlin, se spune că acest acord se încheie „în scopul întăririi colaborării internaţionale în conformitate cu principiile respectării independenţei şi suveranităţii statelor, precum şi al neamestecului în treburile lor interne“.

Traducerea în fapt a propunerilor sovietice ar contribui la întărirea independenţei şi suveranităţii ţărilor mici, ar deschide în faţa lor posibilitatea discutării pe picior de egalitate a principalelor probleme ale securităţii europene şi ale menţinerii păcii în Europa.

Opinia publică a ţărilor mici vede că, desfăşurînd o politică de reînviere a militarismului german, S.U.A. crează prin aceasta o reală ameninţare pentru libertatea şi securitatea acestor ţări. „Comunitatea defensivă europeană“ nu a fost încă creată, dar militariştii germani ridică de pe acum impertinente pretenţii teritoriale faţă de ţările vecine cu Germania occidentală. Aşa, de pildă, ministrul bonnist Jakob Kaiser a cerut alipirea la Germania occidentală a acelor regiuni din Elveţia în care majoritatea populaţiei vorbeşte limba germană. Karl Arnold, primul ministru al landului Rhein-Westfalia de Nord, a exprimat „dorinţa“ ca Germania occidentală să anexeze regiunea olandeză Felten.

In ţările vesteuropene sînt tot mai puţini oameni care să creadă în afirmaţiile propagandei americane cum că militarismul german va mai putea fi menţinut între anumite „limite“ după ce el va fi pus pe picioare. Experienţa istoriei dovedeşte că ori de cîte ori soarta Germaniei a fost luată în mîinile lor de către militarişti, Germania apuca inevitabil pe calea agresiunii, transformînd în simple petece de hîrtie acordurile şi obligaţiile sale faţă de securitatea altor state.

In legătură cu aceasta, este foarte semnificativă istoria acordurilor de la Locarno. După cum se ştie, printre alte documente semnate la Locarno este şi pactul Rinului, adică un tratat de garanţii încheiat între Germania, Belgia, Franţa, Marea Britanie, Italia, precum şi un acord de arbitraj între Germania şi Belgia. Scopul oficial urmărit prin încheierea pactului Rinului era menţinerea graniţelor teritoriale stabilite prin tratatul de la Versailles. Prin acest pact au fost garantate şi graniţele Belgiei. Belgia a primit garanţii din partea statelor semnatare ale acordurilor de la Locarno, inclusiv din partea Germaniei.

Dar esenţa acordurilor de la Locarno consta în aceea că ele dezlegau mîinile monopolurilor germane în vederea reînvierii militarismului şi spiritului de revanşă. In anul 1936, Germania hitleristă a denunţat acest pact, iar în anul 1940 a atacat Belgia şi a ocupat-o.

Ţinînd seamă de învăţămintele istoriei, opinia publică europeană subliniază marea însemnătate politică a acelei părţi din propunerile sovietice „Cu privire la asigurarea securităţii în Europa“ care deschide perspective favorabile pentru reglementarea problemei germane pe baza creării unei Germanii unite ca stat iubitor de pace, independent şi democratic. Crearea unui sistem general european de securitate colectivă cu participarea Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane — pînă la unificarea Germaniei — paralel cu evacuarea din Germania a trupelor de ocupaţie şi cu limitarea de comun acord a efectivelor poliţiei germane pînă la încheierea tratatului de pace cu Germania, ar asigura neutralizarea Germaniei, preîntîmpinîndu-se prin aceasta reînvierea unui focar de război în inima Europei.

Pentru întărirea păcii în Europa ar avea de asemenea o mare însemnătate dezvoltarea relaţiilor economice între toate statele europene, pe baza egalităţii şi avantajelor reciproce, dezvoltare care corespunde intereselor vitale ale popoarelor.

Ţările mici ale Europei apusene au o situaţie economică lipsită de drepturi. Monopolurile americane şi-au atribuit dreptul de a dicta acestor state cu cine să facă comerţ, cu ce să facă comerţ şi în ce condiţii.

In ţările mici ale Europei apusene creşte tendinţa spre eliberarea de sub tutela americanilor, tendinţa spre extinderea relaţiilor economice cu Răsăritul. La 29 iulie, Laroque, ministrul comerţului exterior al Belgiei, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă că Belgia doreşte să extindă comerţul său cu U.R.S.S. şi cu ţările de democraţie populară. Dorinţi asemănătoare au fost exprimate în repetate rînduri de către numeroşi reprezentanţi ai cercurilor politice şi de afaceri dintr-o serie de alte ţări mici.

Venind în întîmpinarea unor asemenea dorinţe şi cereri, Guvernul Sovietic a socotit de cuviinţă să completeze în Nota sa din 24 iulie proiectul „Tratatului general european cu privire la securitatea colectivă în Europa“ cu o nouă teză — colaborarea în domeniul economic. Uniunea Sovietică socoteşte ca statele-membre ale tratatului să ia asupra lor obligaţia de a adopta măsuri îndreptate spre dezvoltarea comerţului şi altor relaţii economice între state.

Sistemul general european de securitate colectivă ar corespunde intereselor vitale ale tuturor ţărilor europene, inclusiv ale ţărilor mici. In acest sistem, statele mici ar putea să ocupe un loc demn, corespunzător tradiţiilor de dragoste de pace şi libertate ale popoarelor lor.

V. ERMAKOV
M. POLIKANOV

Depunînd toate eforturile pentru reînvierea armatei vestgermane revanşarde sub firma „armatei europene“, cercurile cîrmuitoare americane reînarmează totodată şi Japonia, unde a fost promulgată nu de mult legea cu privire la crearea forţelor armate regulate.

(Ziarele)

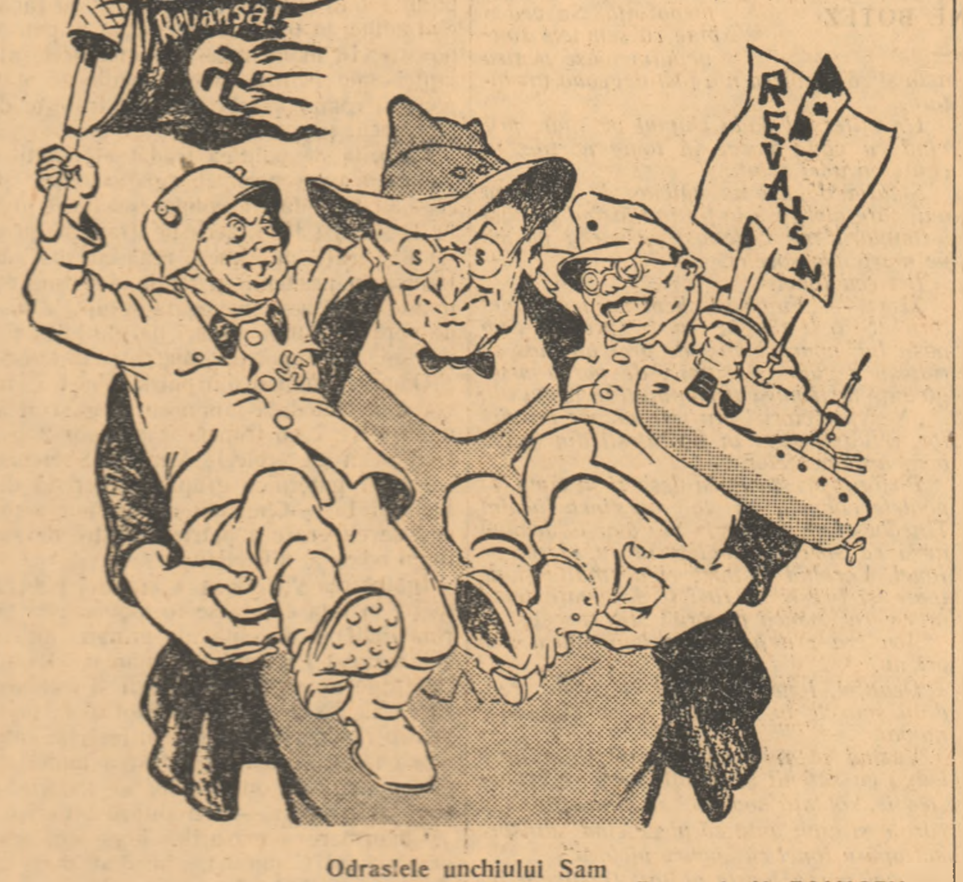

Odraslele unchiului Sam

Desen de *V. FOMICEV*

Petrolul iranian din nou sub control străin

In martie 1951, sub presiunea maselor largi populare, guvernul iranian a adoptat legea cu privire la naţionalizarea industriei petrolifere. Pînă atunci, principala bogăţie naţională a ţării — petrolul — nu aparţinuse stăpînului său legitim — poporul iranian. In sudul Iranului, foarte bogat în zăcăminte de petrol, domina nestingherită de peste o jumătate de veac, societatea „Anglo-Iranian Oil Company“ (A.I.O.C.). Legea cu privire la naţionalizarea industriei petrolului a pus capăt acestei dominaţii. A.I.O.C.-ul a fost dat afară din ţară.

Dar uriaşele rezerve de aur negru din Iran nu dădeau pace prădalnicilor imperialişti. Magnaţii englezi ai petrolului nu voiau să se împace cu pierderea unor profituri fabuloase. Şi, bineînţeles, mîinile lacome ale afaceriştilor americani s-au întins şi ele spre petrolul iranian. Monopoliştii englezi, care au înţeles că nu vor reuşi să cucerească singuri poziţiile pierdute, au fost nevoiţi să cadă la înţelegere cu partenerii lor din S.U.A., care la început, au jucat rolul de „mediatori“ în litigiul anglo-iranian. De pe atunci devenise însă limpede (şi, întîi de toate, pentru înşişi englezii) că această „mediaţiune“ va costa foarte scump.

In Iran au început să sosească unul după altul emisarii imperialismului american. La Teheran s-au înfiinţat diferite misiuni ale agenţilor marilor monopoluri americane, misiuni conduse de oameni ca Harriman şi Johns. Iranul a fost vizitat de Nixon, vicepreşedintele S.U.A. O deosebită activitate a manifestat Herbert Hoover-junior, consilierul special pentru problemele internaţionale ale petrolului al secretarului de stat al S.U.A.

Ca rezultat al tîrgului dintre regii petrolului din Anglia şi S.U.A. s-a constituit aşa numitul consorţiu internaţional (uniune de monopoluri capitaliste) la care participă 5 mari societăţi petrolifere americane, A.I.O.C.-ul, Societatea anglo-olandeză şi o societate franceză. Aceste 8 societăţi controlează aproape în întregime extracţia petrolului din ţările Orientului Apropiat.

Intre reprezentanţii acestui consorţiu şi guvernul iranian au început în ultimele luni tratative, în cursul cărora a devenit limpede că monopolurile străine doresc să stabilească un control deplin asupra petrolului iranian. Aceasta, în pofida faptului că se afirma sus şi tare că este vorba doar despre „desfacerea“ petrolului iranian. „Consorţiul — scria pe atunci ziarul american „New York Herald Tribune“ — va lua asupra sa, după cum se presupune, controlul tehnic şi administrativ al colosalelor zăcăminte de petrol din Iranul de sud, precum şi al uriaşei uzine de rafinare a petrolului de la Abadan“.

Tratativele s-au încheiat prin semnarea unui acord potrivit căruia consorţiul formează două societăţi: una pentru exploatarea zăcămintelor petrolifere şi alta pentru exploatarea rafinăriilor. „Aceste societăţi — se spune în declaraţia cu privire la semnarea acordului — vor primi drepturile şi împuternicirile necesare din partea guvernului şi Societăţii naţionale iraniene a petrolului...“ Cu alte cuvinte, monopolurile străine preiau principalele zăcăminte ale petrolului iranian şi cele mai mari rafinării din această ţară.

Ce rămîne atunci Iranului?

Guvernul iranian urmează să primească în primul an 31.000.000 lire sterline, iar în cursul a 3 ani — 150.000.000 de lire sterline. (Pînă la naţionalizarea industriei petrolului, A.I.O.C.-ul realiza anual aproape 100.000.000 de lire sterline). Totodată, guvernul iranian a acceptat să plătească A.I.O.C.-ului „daunele“ pricinuite de lichidarea societăţii, ceea ce înseamnă că o însemnată parte a veniturilor realizate de Iran din exploatarea de către consorţiu a petrolului iranian va fi înapoiată monopolului englez.

Acordul este încheiat pe un termen de 25 de ani, putînd fi prelungit de 3 ori pe un răstimp de încă 15 ani. Conducerea societăţilor formate va fi în mîinile consorţiului (din cei 7 directori, numai 2 vor fi desemnaţi de Iran).

Aşa dar, monopolurile străine ale petrolului au pus din nou sub controlul lor bogăţiile petrolifere ale Iranului. Dar dacă pînă în 1951, aceste bogăţii erau jefuite de A.I.O.C., acum cel mai larg acces la petrolul iranian l-au primit monopolurile americane. Nu întîmplător Dulles, secretarul de stat al S.U.A., s-a grăbit să declare că Statele Unite sînt „extrem de mulţumite“ de încheierea acordului dintre guvernul iranian şi consorţiu.

In spatele poporului iranian, regii americani şi englezi ai petrolului au impus guvernului iranian, pe un termen de 40 de ani, un nou acord înrobitor, care contravine intereselor naţionale ale Iranului şi care constituie o jefuire făţişă a bogăţiilor naturale ale Iranului de către monopolurile imperialiste străine.

A. LOSEV

In căutarea unui program „pozitiv“

După cum anunţă presa apuseană, reprezentanţii guvernelor Statelor Unite, Angliei şi Franţei au început consultaţiile în vederea alcătuirii răspunsului comun la Nota sovietică din 24 iulie, care conţine propunerea de a se convoca o conferinţă a tuturor ţărilor europene în problema securităţii colective în Europa. Este lesne de ghicit caracterul acestor „consultaţii“ şi al adoptării unui „răspuns comun“. Trebuie să amintim că, în ziua în care Nota sovietică a fost dată publicităţii la Moscova, „personalităţi oficiale“ ale Washingtonului au declarat — potrivit relatărilor unui corespondent al agenţiei Associated Press — că „această propunere va fi respinsă în mod categoric“. Casa Albă a stabilit un adevărat record al grabei. „Dulles a respins această notă încă înainte de primirea ei la Washington“ — scria ziarul englez „Daily Herald“.

In timp ce reprezentanţii celor trei puteri apusene se consultă în dosul unor uşi bine închise, presa americană încearcă pe toate căile să justifice în ochii opiniei publice mondiale poziţia adoptată de Departamentul lui Dulles.

Să luăm, de pildă, ziarul „New York Times“. Zilele trecute, „New York Times“ a publicat un articol redacţional în care încearcă să explice de ce Statele Unite se pregătesc să respingă propunerea privind convocarea unei conferinţe a tuturor statelor europene. Influentul ziar american nu găseşte nici un fel de dovezi, în afara pretextelor standard şi argumentelor false. „Dacă ar exista o cît de mică posibilitate de obţinere a unei reglementări onorabile în Europa, pe calea convocării unei asemenea conferinţe — afirmă „New York Times“ — acest lucru ar trebui desigur clarificat. Dar dacă o asemenea posibilitate ar exista, conferinţa ar fi inutilă“.

De ce? Aici se invocă un vechi şi fals pretext: Uniunea Sovietică nu doreşte, chipurile, o reglementare paşnică. Dar, deoarece falsitatea acestei afirmaţii sare în ochi astăzi, după conferinţa de la Geneva, „New York Times“ recomandă să nu se spună pur şi simplu „nu“ propunerii sovietice, ci să se opună sistemului de securitate colectivă un oarecare program „pozitiv“.

Cu acest prilej, „New York Times“ ridică fără să vrea vălul de peste adevăratele pricini ale opoziţiei perseverente a Statelor Unite de a colabora la crearea securităţii colective în Europa. „Pentru început“, ziarul propune să fie prezentat programul senatorului Whiley, program ale cărui prime puncte glăsuiesc: încheierea cît mai grabnică a pactului militar al Asiei de sud-est şi obţinerea unei rapide ratificări de către Franţa a tratatului cu privire la „comunitatea defensivă europeană“.

Dar popoarele resping tocmai acest „program“ al Washingtonului, program de creare de grupări agresive restrînse. Este îndeobşte cunoscut că prin tentativele lor neruşinate de a impune tot soiul de proiecte aventuriste de blocuri militare, Statele Unite şi-au făurit o proastă reputaţie atît în Europa apuseană cît şi în Asia. Prea mulţi englezi — constată de pildă Cummings, observator al ziarului englez „News Chronicle“ — socotesc că America „este întotdeauna şi în orice împrejurare injustă, întotdeauna proastă, întotdeauna arţăgoasă, tinzînd întotdeauna spre dezlănţuirea unui război preventiv“.

După pilda lui „New York Times“, în căutarea unui program „pozitiv“ s-au lansat şi celelalte organe ale presei monopolurilor. In ziarele şi revistele americane se întîlnesc tot mai des apeluri la „revizuirea strategiei“ Washingtonului. O asemenea propunere a fost făcută nu de mult şi de revista „Fortune“.

In numărul din august al acestei reviste a fost publicat articolul lui Charles Murphy, intitulat „Situaţia noii strategii a Americii“. Articolul prezintă un real interes. Autorul este nevoit să recunoască faptul că sistemul blocurilor militare, sistem creat de Statele Unite, „este supus unei serioase experimentări şi tensiuni“ — cu alte cuvinte, acest sistem este respins de popoarele iubitoare de pace. Murphy recomandă „să se treacă la strategia alianţelor încheiate la alegere şi după principiul geografic“. „Alianţele la alegere“, sfătuieşte Murphy, trebuie să fie încheiate în conformitate cu dispoziţia pe glob a bazelor americane aviatice. Din acest punct de vedere, iată regiunile cele mai potrivite: Groenlanda, Spania, Insulele Azore, Marocul Francez şi alte ţări ale Africii de Nord, Turcia şi Japonia.

Este foarte semnificativ că Murphy nu include pe această listă numeroase ţări din apusul Europei. El subliniază chiar că această strategie „ar putea acţiona şi fără actualele noastre baze din Anglia“

Este lesne de văzut că revista „Fortune“ alege tocmai acele ţări ale căror teritorii pot fi mai cu folos utilizate, din punctul de vedere al Washingtonului, în scopuri strategice agresive. Care este aşa dar sensul programului „pozitiv“ al lui Murphy? Sensul acestui program constă în aceea de a completa sistemul blocurilor militare, „supus unei serioase experimentări şi tensiuni“, cu „alianţe la alegere“ tot agresive. Se înţelege că „noua strategie“, căreia „Fortune“ îi face cu atîta zel reclamă, este îndreptată nu spre consolidarea, ci spre subminarea păcii şi securităţii în Europa şi Asia.

Or cît ai vopsi cioara, păun tot n-ai să faci din ea.

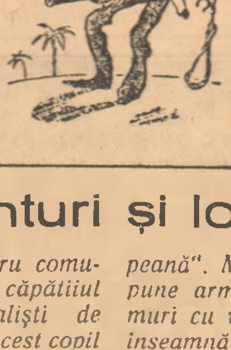

Acelaşi lucru se poate spune şi despre numeroasele variante ale programului „pozitiv“ la suprafaţă, dar în esenţă, vechiul program agresiv de închegare de blocuri militare, program „pozitiv“ pe care propagandiştii Washingtonului încearcă într-una să-l opună ideii securităţii colective.

(Din „Literaturnaia gazeta“)

Ghionturi şi lovituri

„A sosit momentul critic pentru comunitatea defensivă europeană. La căpătîiul bolnavului s-au strîns specialişti de seamă... Se creează impresia că acest copil bolnăvicios se află într-una la hotarul dintre viaţă şi moarte. Problema se pune în felul următor: «ori acum, ori niciodată»“.

Ce s-a întîmplat oare? De ce s-a îmbolnăvit un copil care încă nici nu s-a născut? De ce Dylk, comentator al postului de radio Londra, alături de alţi avocaţi şi propagandişti ai planului „unificării Europei“ sună alarma?

Din pricină că Franţa, una din marile puteri, nu doreşte să ratifice tratatul cu privire la „comunitatea defensivă europeană“. Milioane de francezi înţeleg că a pune armata naţională sub aceleaşi flamuri cu wehrmachtul hitlerist renăscut înseamnă a îngenunchia din nou ţara în faţa fascismului.

— Sub ameninţarea excluderii din partid, votaţi pentru ratificarea tratatului de la Paris, altfel, asupra Franţei va plana ameninţarea wehrmachtului renăscut! — şi-a ieşit din fire Guy Mollet, secretar general al Partidului socialist, la congresul extraordinar al partidului.

— Ni se propune să alegem între armata europeană şi reînarmarea Germaniei. Dar noi nu intenţionăm să alegem între ciumă şi holeră! — i-a răspuns lui Guy Mollet socialistul Bandet, vorbind la unul din mitingurile de masă pentru apărarea păcii.

Impotriva ratificării tratatului cu privire la „comunitatea defensivă europeană“ s-au pronunţat conducători de seamă ai Partidului socialist — Lacoste, Negelain, Daniel Mayer, Jules Moch şi alţii.

Ameninţările legate de „revizuirea dureroasă a politicii“, „garanţiile“ pe hîrtie „date securităţii Franţei“ şi discuţiile pe tema excluderii ei din rîndul celor „trei mari puteri“, rugăminţile şi ultimatumurile — toate acestea intră în alcătuirea grosolanei presiuni pe care Washingtonul o exercită asupra guvernului francez.

Dar este cu neputinţă să convingi opinia publică franceză de caracterul defensiv al comunităţii europene „în faţa agresiunii comuniste“ atunci

cînd *feldmareşalul hitlerist Kesselring denumeşte wehrmachtul „un model de-a dreptul clasic“ pentru „armata europeană“;*

cînd *ministrul bonnist Strauss declară făţiş că „reîntoarcerea în răsăritul german este posibilă doar prin Paris“;*

cînd *autorul unei aşa zise broşuri ştiinţifice, intitulată „Noi justificăm pe Hitler“, broşură editată de editura vestgermană „Arbeitsgemeinschaft“, vîntură ideea că crearea „comunităţii defensive europene“ este necesară pentru că ea este chemată să continue cauza lui Hitler.*

Revanşarzii de la Bonn au stabilit de multă vreme „practica defensivă“ a comunităţii şi au fundamentat-o teoretic, dar politicienii Washingtonului tot mai spera că, sub influenţa „tratamentului prin metoda ghionturilor şi loviturilor“, Franţa va ratifica nefastul tratat.

Dar cu cît se inteţesc loviturile asupra mîndriei naţionale a acestei mari puteri, cu cît sînt mai grosolane ghionturile pe care le primeşte Franţa spre a cădea în îmbrăţişările dătătoare de moarte ale wehrmachtului renăscut, cu atît creşte rezistenţa patrioţilor Franţei. Pînă şi „New York Times“ a fost nevoit să constate cu mare amărăciune:

„In ultima lună, clădirea politicii anglo-americane în Europa a fost serios avariată“.

V. KRUGLOV

=NOTE=

Un îndrumar literar foarte „obiectiv“

„Serviciul de informaţii“ al S.U.A., una dintre filialele aparatului american de propagandă peste hotare, aparat foarte ramificat, a editat nu de mult în Austria o broşură purtînd un titlu foarte nevinovat: „Romanul american“. Broşura este răspîndită gratuit. După cum indică autorii ei, ea urmăreşete să dea cititorului o succintă dar „obiectivă apreciere critică a literaturii americane beletristice din ultimii 100 de ani“. Ca să zicem aşa, aceasta e reclama. Iar realitatea? Care este adevăratul scop urmărit prin editarea acestui „îndrumar literar“?

In primul rînd, este cît se poate de semnificativ faptul că „Serviciul de informaţii“ al S.U.A. a exclus din numărul autorilor americani pe cei mai de seamă scriitori progresişti ai Statelor Unite: Howard Fast, Albert Maltz, Alexander Saxton, John Howard Lawson, etc.

Aşa dar, este de ajuns să arunci o privire fugară asupra „îndrumarului“ pentru a te convinge de „obiectivitatea“ autorilor lui.

Caracterul tendenţios al broşurii se vădeşte şi în aprecierile critice asupra acelor scriitori pomeniţi în „Indrumar“.

Domnii de la „Serviciul de informaţii“ al S.U.A. nu sînt prea încîntaţi de numeroase lucrări ale lui Mark Twain — marele satiric care a demascat cu necruţare imperialismul american. Intreaga lor „apreciere critică obiectivă“ asupra activităţii literare a lui Mark Twain reprezintă o îngrămădire de cele mai neruşinate acuzări la adresa scriitorului. Aşa, de pildă, Mark Twain ar fi fost cu totul lipsit de „darul compoziţiei“ şi de „darul autocriticii“ (?), „o mare parte din lucrările sale sînt ireale, incolore, fantastice şi obositoare“.

Rasiştii din „Serviciul de informaţii“ încearcă să ponegrească şi cartea lui Harriet Beecher-Stowe — „Coliba unchiului Tom“, — carte atît de iubită de milioane de cititori. Ei afirmă că opera acestei scriitoare care şi-a ridicat glasul în apărarea negrilor nu ar fi „îndeajuns de verosimilă“.

„Serviciul de informaţii“ atacă cu deosebită furie opera lui Theodor Dreiser, demascator neobosit al societăţii capitaliste a S.U.A., apărător al intereselor oamenilor muncii şi prieten al Uniunii Sovietice.

In schimb, autorii de romane bulevardiere, de comicsuri, de literatură pornografică primesc cele mai entuziaste calificative din partea autorilor broşurii „Romanul american“.

Acest „îndrumar“ este un model tipic de propagandă americană întemeiată pe falsuri şi nerozii.

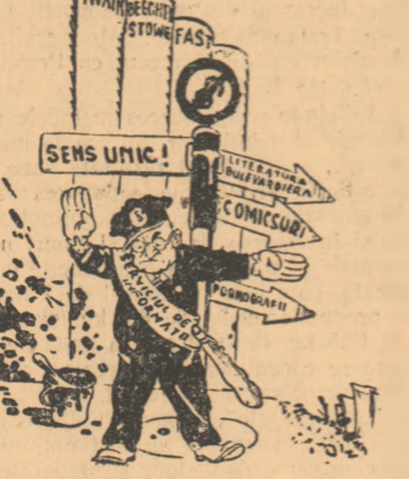

Sub „oblăduirea“ lui Franco

Ziarul „Espana Popular“, editat în Mexic de către emigranţii spanioli, a publicat o serie de date care dovedesc criza învăţămîntului în Spania franchistă. Ziarul scrie că zeci de mii de copii nu au posibilitatea să meargă la şcoală. Condiţiile de viaţă ale oamenilor muncii din Spania sînt atît de grele, încît foarte puţini sînt aceia care pot da copiilor lor o educaţie şcolară. La Barcelona, de pildă, peste 50 la sută dintre copiii de vîrstă şcolară nu învaţă.

Pregătindu-se pentru un nou război şi alocînd fonduri uriaşe pentru construirea de baze maritime militare şi de aerodromuri, clica franchistă se arată nepăsătoare că, în ţară, numărul şcolilor este cu totul insuficient. In şcoli, predarea se face la un nivel extrem de scăzut. Potrivit mărturiei ziarului, un inspector şcolar care a auzit pe unul dintre profesori vorbind elevilor despre geografie, l-a mustrat cu asprime, spunîndu-i „...Obligaţia noastră constă în a învăţa pe copii să citească, să scrie, să socotească, să se roage şi să fie buni patrioţi. Restul este de prisos“. Iar o directoare a spus unei profesoare care a „îndrăznit“ să explice elevilor că apa îngheaţă la zero grade, că „asemenea explicaţii aparţin «ştiinţelor înalte»“...

In legătură cu sezonul balnear

Presa burgheză nu mai pridideşte tot compătimind ţările de democraţie populară. Ba că e aşa, ba că-i pe dincolo, ba că totul nu este cum „ar trebui să fie“.

Aşa, de pildă, ziarul reacţionar vestgerman „Stuttgarter Zeitung“ este foarte nemulţumit de localitatea balneară Karlovy-Vary din Cehoslovacia. Ne grăbim să specificăm că ziarul este foarte mulţumit atît de pitorescul regiunii în care se află staţiunea cît şi de minunatele sale izvoare tămăduitoare. In schimb, „Stuttgarter Zeitung“ este cît se poate de nemulţumit de „publicul“, care, după ce şi-a vindecat ţara de o boală grea — capitalismul — îşi întăreşte astăzi sănătatea la Karlovy-Vary.

Balneologii din redacţia ziarului „Stuttgarter Zeitung“ au metabolismul bazal deficitar din cauză că apa tămăduitoare a acestei staţiuni reface sănătatea muncitorilor şi ţăranilor din Cehoslovacia şi a prietenilor lor din alte ţări. Domnilor jurnalişti din Stuttgart li se varsă fierea din pricină că — cităm din „Stuttgarter Zeitung“ — publicul din Karlovy-Vary este „puţin interesant“. „Lipsesc cercurile de seamă ale lumii apusene“, din pricină că aici „ nu vei vedea nici pe regii dolarului, nici pe ducele de Windsor, nici pe Faruk, nici pe Aga Khan“.

Nici un fel de băi nu-i vor vindeca pe aceşti domni de furia care îi stăpîneşte din cauză că toate s-au înnoit în Cehoslovacia.

Lachei prin constituţia şi menirea lor, ei s-au întristat foarte: acolo unde pînă nu de mult benchetuiau trîntori îmbuibaţi, trăiesc, se tratează şi se vindecă oameni simpli, care au devenit pentru totdeauna stăpînii ţării.

Bufonul din Taiwan

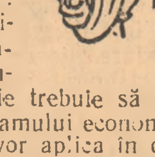

Sînt fapte care indignează, dar care stîrnesc, totodată, rîsul. O asemenea împletire de sentimente este determinată şi de următoarea veste sosită de pe insula Taiwan: Cian Cai-şi a creat „Direcţia planificată a refacerii economiei de pe continent“. Această direcţie trebuie să se ocupe cu pregătirea programului economic pe care gomindaniştii îl vor aplica în cazul că se vor întoarce la putere în China.

Despre ce fel de „refacere a economiei de pe continent“ îndrăzneşte să mai vorbească această bandă de jefuitori aruncaţi peste bordul istoriei, care a jecmănit bogăţiile naţionale ale Chinei, punînd în practică dictonul: „după mine, potopul“? Este inutil să mai amintim că clica ciancaişistă înţelege prin „refacerea economiei“ restabilirea în China a sistemului capitalist şi feudal.

Nu de mult, Taiwanul a fost vizitat de generalul american Van Fleet. Din însărcinarea preşedintelui Statelor Unite, el a discutat cu Cian Cai-şi posibilitatea încheierii unui „pact bilateral“ militar. Se pare că vizita lui Van Fleet a inspirat „führerului“ gomindanist o seamă de speranţe nebuneşti.

Pe lîngă aceasta, Cian Cai-şi a hotărît probabil să insufle o doză de optimism oştirii sale amărîte. Capul sus, — spune el armatei sale de jefuitori — noi avem „Direcţia planificată a refacerii economiei de pe continent“, deci ne vom întoarce curînd.

Agenţia Reuter anunţă că a şi fost numit un conducător al „Direcţiei“ — generalul Cen Cen. Trebuie să presupunem că direcţia dispune şi de locţiitori, de adjuncţi, de secretare. Ii lipseşte numai un neînsemnat element — continentul chinez. Ii lipseşte astăzi şi-i va lipsi şi de aci înainte. Continentul este de neatins pentru Cian Cai-şi. De aceea, bufonul din Taiwan poate să instituie cu acelaşi succes şi „Direcţia planificată de exploatare a minereurilor folositoare din Ursa Mare“.

„VEAC NOU“, organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal Redacţia: Bucureşti, str. Piaţa Amzei nr. 4 telefon 4.10.12 4.66 07 — Convorbiri interurbane: 4 41.00. ADMINISTRAŢIA: Str. Colţei nr. 11 telefon 5.93 19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“, Piaţa Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii